

Çocukluğumun çok kısa bir kısmı kaç yaşına kadar sanıyorum 5 yaşına kadar falan köyde geçti, Dersim'in *** köyünde. Bir dağ köyü. İşte 3 - 5 arkadaşım olduğunu hatırlıyorum sadece. Sonra 6 yaşında şeye taşındık, İzmir'e taşındık. İzmir ***'e taşındık. Orası da *** şeydir yani çok böyle dışarıdan göç almamış. Yani en azından o dönemlerde, 88 yılında taşındık. O zamanlar şeydi, göç almamış bir yer, semt de öyle. Öyle olunca şey oldu, dışarıdan gelmiş mahallede bir tek biz vardık. O yüzden de çocukluğumun en güzel yılları sanıyorum köyde geçirdim yıllardı. Sonra ***'dan sonrası [gülerek söylüyor] şeydi, yani çok böyle hatırlamak istemediğim bir çocukluk, oradan sonrası. Orada dışarıdan gelince bir de başka bir kültürden gelince başka bir de konuşuyor vesaire o zamanlar küçükken 3-5 kelime Kürtçe bildiğimi söylüyor, anneler. Şive falan bozuk. Ben belki daha önce ben şey yapmış olabilirim. Yani şey işte bu buradaki "vallahı" denilen şeye, ben "he vallah" falan dediğimi hatırlıyorum o zamanlar, çok dalga geçtiklerini hatırlıyorum, onunla, "he vallah denmez" diye kendi aralarında gülüşüklerini. Tabii benim duyacağım şekilde yani yüzüme karşı gülüşüklerini [gülerek söylüyor] hatırlıyorum. O yüzden ama sonra kendiliğinden mi artık bilemiyorum benim özel gayretimden mi, şive bir değişti. Yani bölgeyi hiç çaktırmıyorum şu anda neredeyse. İşte siz dışarıdan geldiniz, bizim gibi değilsiniz falan derlerdi hep. Bu cümleyi çok anlamazdım, ne demek olduğunu anlayamazdım. Ama bir onların dışındaydık yani biz. Kardeşim vardı, benden 2 yaş küçük, erkek kardeşim vardı. **İkimiz beraber bir onların dışındaydık, biz onlardan değildik yani. Böyle aşığılardı.** Özellikle bir keresinde karşı komşunun kızı bana birinci sınıfta hepsi pekiyi diye şey demişti, hoca sana şey yapmış acımış, siz dışarıdan geldiniz ya, başkasınız ya o yüzden, hoca sana acımış, hepsini 5 yapmış, demişti bana. Ben de çok ağladığımı hatırlıyorum, hoca bana acıdığı için hepsini 5 yaptı, hepsini pekiyi yaptı diye, çok üzül müştüm, ağlamıştım. Onu hatırlıyorum. Tabi hani, sen bunları yaşarken şey diyor insan, sen bunları yaşarken annen baban neredeydi, oluyor. Ben de bazen kendime soruyorum ben bunları yaşarken annem babam neredeydi, diye.

O dönemler babam şeydeydi, Rusya'da çalışıyordu. Bir taşeron firma ile beraber oraya gitmişti, orada çalışıyordu. Su tesisatçısı babam benim. O zamanlar en azından o iş yapıyordu. Rusya'da çalışıyordu. Annem de o dönemler şey çalışıyor, hep böyle, o taraflarda çok fazla tarla var, şey var. Annem de böyle, bahçelere falan gidiyor işte, mahalledeki diğer şeylerle, kadınlarla. Mahallede demeyeceğim, aslında mahallenin dışında diğer kadınlardı. Onlar da gene böyle gene göçmüş kadını birçoğu, dışarıdan gelmiş, kadınlarla beraber, çünkü yerliler, tarlalara gidip çalışmıyorlardı, oranın yerlileri. En azından benim bildiklerim arasında yoktu. Onlarla şey yapıyordu, tarlaya gidiyor yani böyle birazcık şeydik, İzmir'de tabi hala ***'dayız. Öyle olunca şeydik biz, biraz böyle kendi başımıza kaldık yani çocukken, çok ilgilenen soran falan öyle, bugün ne yaptın falan öyle bizim öyle şeylerimiz olmadı, çok yani. Sonra oradan sonra şeye taşındık, biz *** hikayesi, herhalde 4-5 yıl falan sürdü. Ortaokul daha sonra, ortaokul muydu, orta okuldu galiba [kendi kendine soruyor] şeye taşındık, ***'e, İzmir'in başka bir ilçesine. Orası da şey bir ilçe, çok fazla dışarıdan, doğudan güneydoğudan göç almış bir yer. Oraya taşındık, orada biraz daha şeydim biraz daha rahat etmiş olabilirim. Yani çok travmatik olmadı belki, ama o öteki öteki... leşmeyi, orada da yaşadım. Orada da başka bir grupla yaşadım, başka bir şey vardı. Gene oranın yerlisi, yani şu an belki ***'i, ***'de yaşayan şeylerin, insanların böyle bir, bu tarz sıkıntıları olmuyor. Ama yani çok eski yıllarda bu kadar göç yoktu orada, gene de bir ayrımcılığa maruz kalınıyordu. Yani ben kaldım, en azından. Devam

etti orada da, başka arkadaşlar başka ailelerle devam etti. Sonra, sanıyorum liseden sonra şey olmadı, çok yaşadım mı, düşünüyorum, evet yaşadım, şu an geldi aklıma. Alevi olduğumu Lise 2'de söyleyemediğim hatırlıyorum. Arkadaşlarıma söyleyememiştım, Lise 2'de. Sanıyorum Lise 3'de falan, artık bu böyle, şeylerle tanışmaya başlayınca o zamanlar bile Elbistan'dan gelen şeylerim vardı, birkaç tane arkadaşım olmuştu. Onlar böyle rahatça konuştuklarını görünce, konuşmaya başlamıştım ben de söylemeye başlamıştım. Ondan sonra oldu tabii, üniversitede falan artık çok rahatlamıştım. Üniversite'de gene İzmir'deyim, üniversiteyi de şey de okudum *** *** [üniversitenin yeri ve adı]'de, gene İzmir'de. Orada artık arkadaş grubunda saklama saklamıyordum artık saklama gibi bir derdim yok doğru, çünkü o şeyin biraz katkısı olmuştu, o Elbistanlı arkadaş grubu biraz beni rahatlatmıştı. Orada biraz rahatlamıştım. Onların bir de böyle politik şeyleri falan da vardı, aktiviteleri vesaireleri de vardı. Biraz bakış açım da değişti sanıyorum, orada, utanmamaya başladım, Alevi olmaktan.

Sonra işte üniversite... Hızlı mı gidiyorum?. Yayayım mı biraz daha, çok hızlı gittim çünkü şeyden gittim hep ben, ayrımcılığı anlatıyorum ya oradan gittim. Neyse geri dönerim [gülüyor]. Sonra üniversite işte ***'e başladım. Şey istiyorum, rektörlük bursu istiyorum, almak istiyorum yani. Başvurdum, rektör beni çağırdı yanına, şey dedi: Sen, dedi, Tuncelili'ymişsin, dedi, olaylara falan katılmayacaksın, değil mi, katılacaksan vermeyeceğim çünkü sana, burs, dedi. Evet. Ondan sonra, tabi ki burs almak istiyorum yani, katılmıyorum, dedim. Hakikaten de o zamanlar şeydim, ama çok böyle hani böyle bir politik bir şeyim yoktu, tavrım yoktu, apolitiktim o zamanlar. Katılmıyorum, dedim. Sonra verdi, bana burs, aldım rektörlük bursunu. Sonra üniversitede, şey vardı, gruplaşmalar vardı, üniversitede, işte şeyler işte böyle sağcılar, biraz daha böyle şeyler. Kürt arkadaşlar, milliyetçi arkadaşlar vesaire. Orada biraz daha bakış açım biraz daha değişti. Biraz daha politik kimliği sanıyorum, ilk orada kazanmaya başladım. Diyarbakırlı arkadaşlarım çok vardı, onlarla beraber biraz kazanmaya başladım. Siyasetle ilgilenmekten bahsediyorum aslında, politik kimlik derken, tam söylemek istediğim şey o, siyasetle ilgilenmek, dünyada neler oluyor, yaşadığın ülkede neler oluyor? Onları takip etmek çünkü o tarihe kadar, biraz daha ilgisizdim yani mesela haber dinlemeyen, gazete okumayan, gündemi takip etmeyen. Yani böyle o günlük ilişkilerin içinde kaybolmuş biriydim aslında. Biraz daha biraz daha şeyi gündemi biraz daha takip etme meselesi oradan başladı. İnsanların yaşadığı sıkıntıları dert etmek, üstüne kafa yorma... dan bahsediyorum aslında. Hımm [kendi kendini onaylayarak] orada başladı. Sonrasında üniversiteden sonra, sahip olduğum etnik kimliği hiçbir ortamda saklamadım. Hatta çok rahat söyledim, çoğu zaman övünerek söyledim. Dersimli olmak çünkü, bakış açım değiştikten sonra Dersimli olmak bir gurur kaynağına dönüştü. Neden? Çünkü Dersim yani dünyanın farklı yerlerinde mutlaka belli bölgelerde vardır, aynı hikayeleri yaşayan topluluklar ama Dersim bana göre çok özel bir yer. Çünkü Dersim'e gittiğim zaman Elazığ'dan geçiyorsun. Karakovan mıydı Elazığ'ın bir ilçesi, Dersim'e sınır bir ilçesi var. orada mola verirsin genelde, çok yoruluyorsun ve orada dinlenmek istiyorsun. Kapalı bir yerdir yani sokakta, şey görmezsin çok kadın görmezsin, çok fazla sokakta. Gördüğün kadınlar da büyük oranda şey olur kapalı olur çarşafli olur vesaire. Ama ondan bir yarım saat sonra ilerlediğinde sanki başka bir coğrafyaya geçmişsin gibi hissediyorsun mesela, orası Dersim. Kadınlar rahat, giyim kuşamları konusunda sıkıntı yok. Yani mutlaka şey var, yani mutlaka o toplumsal geleneksellik vesaire, mutlaka vardır. Yani çok özgürlükçü bir yer değildir ama yarım saatlik mesafe ile kıyasladığımda çok farklı bir yer. Bir de birazcık tarihi çok etkiler beni Dersim'in. Uğradığı katliamlar, Dersim bölgesinin, oradaki halkın. Şeylerinin... O

toplumsal hafızalarıyla uyguladıkları baskılar sayesinde oynamışlıkları. Çünkü Dersim...'de yaşayan insanlar şeylerini, kimliklerini, o etnik kimliklerini şey yapamıyorlar çok, tarifleyemiyorlar, yani sen etnik kimliğini sorduğunda şey diyor, Aleviyim ben diyor. Yani başka bir şey tariflemiyor, sadece Alevi olduğunu söylüyor. Çünkü Kürdüm demek istemiyor. Biraz belki Kürtlerle şey olduğu için, ayrıştığı için, inanış bakımından ayrıştığı için biraz da şeyin de etkisi var gibi geliyor, bana yani o, uygulanan baskının da, Kürtlerin yani. Bu toplumda ya da işte Türkiye'de, şey olmasından kaynaklı çok fazla dışlanmış olmasından kaynaklı belki de oraya ait olmak istemiyor. Belki de bir şekilde inkar ediyor da olabilir kendini. O yüzden yani ben tabi Dersim'in tüm bölgelerini bilmiyorum. Şimdi hem Kürtler, Kırmancı diyoruz biz, yani onların yaşadığı bir bölge var. Bir de Zazaların yaşadığı böyle var. Zazalar biraz daha şey olabilir farklı olabilir, ama Kürtler genelde çok Kürt olduklarını söylemezler. Kürtçe konuşurlar, nenem benim Türkçe bilmez, Kürtçe bilir sadece. Fakat Kürdüm demez, yani çok garip bir şeydir bu. O yüzden yıllardır o maruz kaldığı sistematik baskılar, katliamlar. Kendi ana dilini kullanamıyor, konuşamıyor oluşu, yani orada mesela yıllardır annemin köyü *** yani doğdu büyüdü annem o köye hep *** der, ama gittiği zaman*** [köyün yeni adı] gibi bir tabela ile karşılaşsın, falan yani. O yüzden bana özel gelir yani orası, o bölge, özellikle.

Hatta şey falan da var yani hani belki... Konuyu biraz dağıtacağım ama şey falan yaparım ben, çoğu zaman mesela böyle arkadaş ortamında falan birileri Dersimliyim ben, nerelisin muhabbeti açıldığında, birileri Dersimliyim dediğinde, ben mesela bir önceki Ankaralıyım demiştir, ona çok şey yapmamışım yani, enteresan gelmemiştir. Yanındaki Dersim deyince gözlerim büyüyor [gülüyor]. Bunu da yanımdaki arkadaşlar fark ediyorlar çoğu zaman, o gözlerimin büyümesini. Çok eleştirmişlerdir beni. İşte şey demişlerdir yani Dersimli görünce başka bakıyon, Dersimli görünce bir gülüyon, bir hemen sanki 100 yıldır tanıyormuşsun gibi ahbab oluyon falan diyorlar bana. Bayağı ciddi ciddi son şeyde de son konuşmamızda da çok ciddi eleştirdiler, hatta böyle biraz da dil de biraz ağırlaştı. Şey yaptım ben alındım da biraz. Yani o kadar yapıyor muyum hakikaten, dedim. Sonra dedim ki demek ki yapıyorum tepki verildiğine göre yapıyorum yani. Kendimi çekmeye başladım sonra. Biri Dersimli deyince şey yapmıyorum şimdi çok, olabilir diyorum [gülüyor]. Çünkü yakın arkadaşlarım yani eleştirdiklerine göre demek ki bu onların, onların fark edeceği seviyede şey olmuş bende... Fark edecekleri seviyede normal dışı davranışım yani herkese davrandığımdan daha farklı davranmışım, fark etmişler ve de hoşlanmamışlar yani bu durumdan. O yüzden de şey yaptım. Biraz böyle kendimi şey yapmaya çalışıyorum. Toparlamaya çalışıyorum. Törpüleme çalışıyorum, o yüzden de.

Ben oradan çok küçük yaşta çıktığım için oraya dair aslında sadece köyde, toprakla oynadığımı hatırlıyorum. Sokakta böyle tavuklarla falan oynadığımı hatırlıyorum, yani onun dışında çok oraya ait çok bir şey hatırlamıyorum, çocukluğunda hatırlamıyorum. Daha çok işte annem babamın anlattığı şeylerden biliyorum Dersim'i aslında, biraz biraz da okuduklarımdan falan bilmiyorum sanırım. Onun dışında orayı yani çocukluğumda yaşadığım şekliyle şey yapmıyorum. Çok sonra yıllar sonra gittim gördüm tabi. Hani köyümü vesaire gördüm de biliyorum ama çocukluğumda sadece oynadığımı hatırlıyorum. Onun dışında başka bir şey hatırlamıyorum yani. Hayvancılık ile uğraşıyorlar da onlar [annesini ve babasını] aynı zamanda şeyler var, topraklar var ekiliyor. O yüzden haliyle yoğun bir şeyleri var, çalışma tempoları olduğunu hatırlıyorum. Anlattıkları, yani tanışmaları şöyle olmuş. Görücü usulü ile

olmuş. Yakın köyler. Annem ve babamın köyleri. Annem babamı sanıyorum bir kere falan görmüş. Konuşmuş mu konuşmamış mı bilmiyorum. Onu bir kere gördüğünü biliyorum [gülümsüyor]. Sormuşuzdur da ben unutmuşum daha doğrusu. Sonra evlenmişler şey de olmuş yani çok detay vermeme gerek var mı? Bu kadar detay, yok yok ya ben de kaptırıyorum, şey yapıyorum... Öncesinde işte annemin akrabası ile babamın sülalesinden birileri evlilik yapıyor. Bunlar da işte görücü usulü bizim sülalede var işte birileri falan diye, annemi görmeye geliyorlar. O vesile ile şey yapıyorlar istemeye geliyorlar, annemi. Şimdi o bölgede de şey çok fazla aşiret yani aşiretçilik çok. İşte annemler Dersim bölgesinde Dede soyu dedikleri bir hikaye var. Bazı aşiretler Dede soyunu temsil ediyor. Annemin aşireti ile babamın aşireti dede soyunu temsil ettiği için, bunların evlenmeleri denk düşüyor. O yüzden de birbirlerinden kız ist... alıp verebiliyorlar yani kolaylıkla. Neyse işte aşiret uygun diye annemi vermişler. Annem başka bir köye, babamın köyüne gidiyor. Orada da 8 tane mi 6 tane şey var kız kardeşi var, abla ve kız kardeş var. Beraber yaşıyorlar. Babamın annesi birazcık şey bir kadın, çok zor bir kadın o yüzden annemin köydeki hayatı çok zor geçiyor. Ciddi bir şeyi var, gördüğüm, ciddi bir baskı altında annem orada. Zaten köy yeri çok fazla iş olur, çalışma olur. Yani sürekli çalış... Annem şeyi anlatır yani sürekli çalışır çalıştıklarından falan bahsediyor. Gebeyken bile karnı burnunda iken bile, karnı burnunda iken bile şey yaptığından bahsediyor işte ahırda orada burada çalıştığından falan bahsediyor Çok zor bir hayatı olmuş annemin. Ondan sonra o yüzden onun verdiği bir şey belki. Kendi kendi ailesinde de olmuştur mutlaka. Yani sonuç itibarıyla **kız çocuk olarak doğuyorsun ve kim bilir neler yaşıyorsun** yani çocukluğu ile ilgili bir şey anlatmadı ama ben şimdi ki şekli ile anneme baktığımda şey hissediyorum. Yani kadının kişiliğinin yok edildiğini hissediyorum mesela. Yani kadının bir kişiliği yok. Şey yapıyor terimleri doğru kullanmıyor olabilirim ama kendi başına şey yapamıyor mesela karar alamıyor. Mutlaka yapacağı her şeyi babama sorar, babam arıza çıkardığında kavga çıkarır, ama sorar sormaktan vazgeçmez. Ben de mesela ona şey derim hep niye soruyorsun bazı şeyleri kendin yapabilirsin. Sonra babam ilgilenmediğinde ben varsam ortamda bana soruyor. Giyeceği kıyafete kadar sorar mesela. Şunu yapayım mı, şunu takayım mı, şunu giyeyim mi, şunu yapayım mı falan gibi. O yüzden çok böyle zor bir hayatı olmuş annemin köydeyken, böyle sürekli fiziksel şiddet, sözel şiddet zaten hiç yani... Çok fazla psikolojik şiddet çok fazla maruz kalmış, kadının çok bana göre trajik bir hayatı olmuş yani. O yüzden anlatır benim çocukluğum hep onun hikayelerini dinlemekle geçti. Ezbere bilirim hikayelerini çünkü abartmıyorum belki her hikayesini, yani 40 kere falan dinlemişimdir. O yüzden çok şeyim, çok iyi bilirim yani onun hikayelerini. Tabii öyle de olunca insan şey oluyor. Biraz o hikayelerden etkileniyor. Sonra biz şey mesela ***'a taşındık, köyden ***'a taşındık Ben 6 yaşındayım falan ya da 7 yaşındayım ki bu devam etti yani belki 10-11-12, tabii devam etti. ***'de de devam etti. Sonraki benim liseye gittiğim orta okula gittiğim yıllarda da devam etti. **Fiziksel şiddet gördü, annem babamdan. Biz, biz de tanık olduk buna.** Hatta bir kere, benim en çok etkilendiğim, ***'de iken tanık oldum. Hep böyle bir şey hikayesi var yani. Babaanne de bizimle yaşadığı için sürekli onu böyle geçmişten gelen anneme bir şeyi var, düşmanlığı bir çatışma sürekli oluyor, arada. Biraz babaannemin de bizimle yaşamasının verdiği bir etki annem babamla çok fazla şey hani konuşma, babamı olumsuz etkileme şeyi çok fazlaydı babaannemin. Bir keresinde annemi dövdüğünü hatırlıyorum. Çok defasında hatırlıyorum ama birbirinde çok etkilenmişim annemi dövdü, bayağı dövdü. Hani böyle belki şey yapmadı. Yaralanmadı annem ama tokat attığını ve tekme attığını hatırlıyorum. Sonra annemi bulamadım ben evin içinde. Biz tabi araya giriyoruz, bu arada engellemeye çalışıyoruz falan ağlayarak. Sonra ben annemi evin içine bulamadım. Kaç yaşındayım? Küçüküm daha yani ortaokul çocuğuyum, Bulamayınca çok korktum,

anneme bir şey oldu sandım. Sonra bir süre aradım evin içinde. Sonra annem şeyde buldum, bizim o zamanlar çok büyük bir salonumuz var yani kaç metre kaç metredir orası [düşünüyor]... epey büyük buranın 3 katı falandır, büyük bir salon. Annemi ağlarken o koca salonda karanlık şeyde salonda bir koltuğun köşesine, yani kör noktaya gidip orada yere oturmuş, ağlarken buldum, karanlıktı. Mesela o sahneyi hiç unutmam. Çok etkilenmişim o zaman. O zamandan gelen de herhalde babamla benim şeyim var böyle bir çatışma halim var. Yani aslında bu böyle çok babamla şey yaşamıyorum böyle nasıl diyeyim sana, böyle günlük yaşantımıza o çatışma çok yansımıyor aslında. Günlük diyaloglar çok yansımıyor ama bir laf ettiğinde bir şey söylediğimde, ne bileyim annemle ilgili bir şey söylediğinde, benle ilgili ya da çevremizdeki mesela kadın kuzenlerimle ilgili bir şeyler söylediğinde, ben hemen oraya giderim cinsiyetçidir, babam. Geçmişe giderim, yani öfkelenirim, yani normalde vereceğimden daha fazla tepki veririm. Yükselirim hemen, böyle tepkilerin fazla olur yani. O tabi babam şimdi artık öyle şeyler asla yapmıyor. Yani herhalde son 15 yıldır falan yapmıyor. Belki daha fazla, en az 15 yıldır. Ve geçmişte yaptıklarından çok pişman, bunu sözel olarak da söylüyor yani. Birkaç kere de ifade etti. Bunu tabi unutamıyorsun ki sonuçta sen onları yaşadın yani, yaşadık yani, o yüzden de ben mesela şu anki aklımla da düşündüğümde, bir adamın, bir kadına, yani aynı evde yaşadığı bir kadına, hele yani bir adamın demeyeyim de yani bir insanın bir insana diyeyim, o şekilde hunharca saldırmayı dayak atması bu hani. Normalleştirmiyorum bu durumu. Hani belki yaşadığı coğrafyadan çok şey mesela hani dağ köyü sonuçta. Biraz medeniyetten, medeniyetten epeyce uzak bir yer, kendi kuralları var, oranın. İklimi çok sert haliyle insanın büyüdüğü coğrafyada iklim şartları yaşam koşullarının sertliği şeye yansıyor, karaktere, davranışlara vesaire yansıyor. Biraz yani o dağ köyünün verdiği bir şey. Kendi de söylüyor zaten, dağda büyüdüm, Dağ köyünde büyüdüm diye. Ama derinlerde kalmıştır. Babamla aramdaki mesafenin bir sebebidir, o benim. Despot bir adamdı zaten, öyle çok bizi sevmezdi yani. Çocukken beni sevdiğini hatırlamam mesela. Daha çok onu yapma, akşam geç gelme, şunu giyme, böyle diyaloglarımız vardı yani babamla. Ama dinler babam yani şeydir, o böyle gençliğinde Libya'da çalışmış, Moskova'da çalışmış. İşte bu Türkmenistan'da falan bir sürü şimdi hatırlayamadım bir sürü yabancı ülkelere gidip gelmenin verdiği bir şeyler, dağ köyünden çıkıp oralara gidiyor falan. Rusya'da kadınların kepçe kullandıkları falan görmüş şaşırılmış falan filan. Bunların kattığı bir şey olsa gerek herhalde yani çok ciddi şeyi oldu babamın, değişimi oldu. Mesela annemle konuşamadığım şeyleri konuşurum, babamla. Çok rahat konuşurum, şey olarak sıkıntı yok aramızda. Yani konuştuğum şeyleri anlayabiliyor. Hani şey hissedersin ya anlamayacak anlattığım şeyi. O yüzden hiç anlatmayayım, hissine çok kapılmam babamla konuşurken anlar, çünkü anlayacağını anlayabiliyorum yani. O yüzden ilişki çok farklılaştı tabi geçmişe göre yani konuşabiliyorum onunla istediğim bir çok şey konuşabiliyorum, anlattığım zaman anlıyor. Eskisi gibi şey yok öyle öfke patlamaları vesaire yok. Zaten olduğu zaman da sessiz kalmıyoruz artık, yani o iki oktav veriyorsa ben dört oktav veriyorum o yüzden, o da bir yerde duruyor. O yüzden eskisi kadar kötü değil ama dediğim gibi o geçmişte yaşadığımız şeylerin verdiği o kırgınlık çok derinlerde duruyor hala. Yani hiç gündem yapmadığımız için konuşmadığımız için bende unutmuşum aslında. Şimdi konuşunca hatırladım. Ama var ya o kırgınlık hep var.

Yani annem de genelde kendi dertleri ile ilgilenen, kendine üzülen, yaşadığı şeyleri üzülen, hep hep çektiği acıları anlatan bir kadın. Hala anlatır hala sorsak anlatır. Yani konusu gelince anlatır. Bir de çok şeydir, annem. Babam biraz daha böyle şehir yaşamını biraz daha ayak uydurmuş. Zaten babam ateist

de olduğu için biraz da hani o değişim biraz daha kolay oldu onda. Annem daha böyle inanan geleneksel bir kadın. Yani ezberleri olan bir kadın, o ezberlerini de değiştirmek çok zor olduğu için. Onunla çok paylaşımım olmaz, çünkü annem genelde şey der: "Ne zaman evlenecen, ne yapacağız seninle, bu ne zamana kadar böyle devam edecek?" Annemle konuşurum, anne derim yani bak, baskı yapıyorsun, yanlış yapıyorsun. Bak kötü hissediyorum. Senin demenle evlenmeyeceğim zaten. Yani gideyim istemediğim biriyle evleneyim, mutsuz olayım, seni de mutsuz edeyim istiyorsun, diyorum, mesela. Anlatıyorum uzun uzun böyle yarım saat 45 dakika konuşuyoruz. Onun anlayabileceği dilden, sonra diyor ki, haklısın doğru söylüyorsun. Sonra annemle iki ay görüşmüyoruz [gülerek anlatıyor], ikinci ayın sonunda görüştüğümüzde tekrar diyor: "Ne zaman evlenecen?" Belli aralıklarla o konuşmaları yapıyoruz yani annemle. Babamın öyle bir şey yok, baskısı yok. O tamamen bana bırakmış durumda. Hatta zaman zaman evlenip de ne yapacan bile diyor. O anlamda babamla daha yakınız, yani düşünce yapısı olarak daha yakınız babamla. Ama babamın o erilliği zaman zaman şey yapıyor tabi şey hani mümkün olduğunca kırdı, eskisi gibi değil, özellikle benim ben çok fazla tepki verdiğim için yanımda aslında daha dikkatli konuşuyor, çünkü sonra annemin anlatmalarından hissettiğim kadarıyla bizim olmadığımız ortamda biraz daha özüne dönüyor. Fakat biz varken daha dikkatli. Biz dediğim ben ve kardeşim.

Erkek kardeşim, bir tane erkek kardeşim var. O da 15 yıldır Avrupa'da yaşıyor. Evlendi bir çocuğu var. Orada tabi biz eskiden çok yakındık kardeşimle, birbirimizle. İki kardeş olunca insanın biraz bağları, bir de küçüklükten, küçükken o mahalledeki çocuklar bizi dışlayınca, biz birbirimize çok sarıldık. Onun benim eteğimin böyle sarıldığı bir fotoğraf var hatta, arkama böyle gizlenip eteğimi böyle sarıldığı bir fotoğraf [gülümseyerek anlatıyor]. Herhalde oradan olsa gerek şeyiz yani birbirimizle böyle, sıkı bir şeyimiz var, bağımız. O evlendi gündemi değiştirdi, çocuk oldu vesaire biraz daha o şey oldu, ben ona göre biraz daha... bilinç seviyem değiştikçe, özellikle bu toplumda kadın olarak yaşamının ne demek olduğunu kavramaya başladıkça onunla ayrışmaya başladım. O biraz erkek olarak devam etti, çünkü erkek olduğu için. Şöyle yani. Eskiden onun konuştuğu benim eril olduğunu fark etmediğim şeyler, artık eril olduğunu fark etmeye başladıkça, onunla çatışmalarımız başladı, mesela evine gidiyorum. Yemek, onun hoşlandığı gibi yapılmamış oluyor, tuzu kaçmış bir şeyi kaçmış oluyor. Ondan şey çıkarabiliyor mesela yani, nasıl diyeyim? Eşine sert cümleler kurabiliyor yani sert dediğim, bana sert geliyor tabi hani öyle azarlama tarzında değil de kaba geliyor bana yani, ben kaba buluyorum en azından. Aslında eşi kaba bulmuyor onu. Karısı kaba bulmuyor. Ben kaba buluyorum. Ben arıza çıkarıyorum, yani kadının bir şey dediği yok aslında, eşinin. Fakat ben o ortamda olmaktan rahatsız oluyorum. Ona diyorum ki doğru değil bu yaptığın, hakkın yok. Yani beğenmiyorsan kalkıp kendin yapabilirsin. Tabi oradan şey oluyor, bu sefer yani karısı tepki vermiyorken benim tepki vermem çok absürt geliyor, ona. Karısı da tepki verse belki verdiği tepkinin yarısını verecek ama sadece ben tepki verdiğim için verdiği tepkinin iki katını veriyor. Oradan çatışmalar oluyor zaman zaman aramızda hani o çatışmalarda şey yaptı, o eski çocukluktaki şeyimizi bağımızı biraz şey yaptı zayıflattı. Biraz da şey tabi bana göre biraz daha geleneksel yanları var, şu anda onun. Ben de çok geleneksel bir insandım aslında belki bundan 8 yıl önce falan ama ben farklılaşınca onunla aramızdaki mesafe açıldı. Aslında hikaye biraz o. Kardeşimle durumumuz öyle yani hala konuşuruz dertleşiriz, iyidir, iyiyizdir ama hani paylaşım azaldı eskiye göre.

Annemle, çok zorunlu olmadıkça annemle pek bir şeyimi paylaşmam, konuşmam. Babam da aynı şekilde çok zorunlu olmadıkça... Yani böyle çok hani bir şey de çok daralmışım, birilerine hani artık benim için büyük bir meseleye dönüşmüştür, öyle şeyleri anlatırım ama çok böyle özel yaşantım olsun, şey olsun böyle gündelik yaşadığım şeyler olsun çok paylaşmam. Ailem ile zaten herhalde sanıyorum haftada bir ya da 10 günde bir falan görüşüyorum, ailem çok yakın bir yerde, 2 saat mesafede buradan, ****deler. Ona rağmen haftada bir ya da 10 günde bir falan telefonla görüşüyoruz. 2 ay ya da 3 ayda bir de yüz yüze geliyoruz. Sürekli şikayet ederler, çok soğuk bir insansın, çok soğuksun hiç aramıyorsun sormuyorsun bizi umursamıyorsun. Ondan sonra bizi merak etmiyorsun falan derler. Zaman zaman şey yapıyorum tabi onları, şikayet ettikleri için, biraz aramaları sıkılaştırmaya çalışıyorum, ama çok da kendimi bunun için zorlamak istemiyorum, belki de o da benim şeyim olabilir, bilmiyorum noksanlığım olabilir yani. O yüzden mesafem epey mesafem var, ailemle aramda. Ciddi mesafe var yani. Kardeşimle de daha az belki ama onunla da var mesafem. Zaten fiziksel mesafe de var yani, yılda bir defa görüşebiliyoruz. Belki daha sık görüşsek belki daha farklı olurdu. Hani uzaklığın da verdiği bir dezavantaj olabilir. Kardeşimle aramın açılmasının sebebi şey, kendimden 20 yaş büyük bir erkek arkadaşımın olmasından sonra aramız çok açıldı, onunla. Öncesinde yoktu hiç öyle bir şey. Çok şey dedi, matematik hesabı yaptı. Şimdi dedi, bu dedi, adam dedi, yani sevgilin dedi, sporcu olsa dedi, sürekli spor yapıyor olsa dedi, haftada 3 kere falan spor yapıyor olsa dedi, ortalama insan ömrü 70 yıl 75 yıl olduğunu düşünürsek, hadi onun da 10 yıl fazla yaşayacağını düşünürsek dedi, bayağı böyle anlattı yani, ortalama 80-85 yıl dedi. Zaten şu an 55, kaçtı 52 miydi o zaman, hatırlamıyorum. Öyle bir hesap yaptı yani aramızdaki yaş farkı onun ne zaman... [duraksayarak söylüyor] öleceği, o öldüğünde benim kaç yaşında olacağım. Gibi bir hesap yaptı. Sonra açıldı aramız. Yani bayağı ciddi bir kavga yaptık, biz aramızda. Ben de ona sertleştim. Onun mantığı şey erkek ya, biz diyor, kardeşiz senle diyor, birbirimizin diyor... Şey konuşabilir miyim, argo küfürlü falan. Birbirimizin ağzına sıçarız ama diyor, biz kardeşiz devam ederiz kaldığımız yerden diyor. Ben de diyorum ki benim öyle bir dünyam yok. Sen benim kardeşim olabilirsin ama benim tercihlerime saygı göstermek zorundasın. Yani biz kardeşiz diye birbirimizle her şeyi konuşabiliriz. Her şeyi söyleyebiliriz gibi bir şey olamaz yani, diyorum. Sen benim özel alanım var yani saygı göstereceksin. Benim tercihlerime beni alanıma. Böyle istediğin istediğin şekilde şey yapamazsın. Yani tecavüz edemezsin girip gasp edemezsin yani. Ama öyle bir dünyası yok. Öyle bir dünyası yok. Yani o sanıyor ki işte kardeşek biz yakınsak birbirimizin en özeli ile de ilgili konuşabiliriz, birbirimizin tercihleri ile de ilgili müdahalelerde bulunabiliriz gibi düşünüyor. Bu konuda da çok şey yapamadım, onunla. Çok uzlaşamadık. Hala konuşsak belki çatırırız yani. Yeni yeni düzeltmeye çalışıyoruz işte, son geldiğinde falan hadi baş başa gidelim bir şeyler içelim falan, dedi. Öyle çıktık dışarı çok uzun zamandır, baş başa beraber dışarı çıktık. Yeni yeni düzeltmeye çalışıyoruz, düzeliyor mi belki düzeliyor ama düşünce yapılarımız farklı olduğu için bir yerde gene patlarmış gibi geliyor. Ama eskisi kadar kırıcı olmaz, yani ben onu şu haliyle kabullendiğim için biraz, eskisi kadar herhalde şey olmaz, hani benim dilim sertleşmez gibi geliyor. Öyle, anlayacağını. Ailemle ilişkim bu aslında kısaca.

[Ergenlik ve ilk gençlik döneminin nasıl olduğu sorulunca] gençlik yıllarına dair işte hep gençlik yıllarından aklımda, liseden falan başlayayım değil mi, gençlik deyince oralar... Evet bak ergenlik deyince aklıma geldi. Ergenlik yıllarında annemle babamın o tartışmaları kavgalarından çok etkilenmişim. Bir keresinde o kadar bunaldım ki sürekli kavga etmelerinden evi terk etmek istiyordum. Yani o kadar kötü beni fark etsinler

diye kendime zarar verdiğimi hatırlıyorum, yapmayı da becerememiştim. Çünkü derdim orada kendine zarar vermek değildi. Ne yapmıştım bileğimi kesmiştim ama öyle ciddi bir kesik değil. Ne ile kestim bıçakla, jilet falan da galiba o zaman cesaret edemedim. Çok keskin bir şey ya, jilet. Bıçakla onu da yapmaya çalıştım ama becerememiştim. Canım acımişti yani. Fark etsinler, sırf diye. Sonra da ama zaten kestiğimi sanıyorum şey yapamadım, kestiğimi söyleyemedim. Kendi kendime boşu boşuna zarar vermiş oldum [gülüyor]. Kendi içimde yaşamıştım onu, yani fark etsinler görsünler birazcık hani beni görsünler istemişim ama çok başarılı olamadım yani, yine fark etmediler, yine görmediler [gülümseyerek anlatıyor].

Bir dönem şey yaşadım sonraki yıllar üniversite yıllarında. Ha bak o da önemli bir şeydir, parça parça geliyor. Ben üniversiteyi kazandım aileden uzak olmak istiyorum bu arada, artık üniversite fırsat olarak biliyor mu, aileden kaçmak istiyorum. Şey yazdım, babam İzmir'i yaz diye çok ısrar etti. Ben de dedim ki bir şartla yazarım, ayrı sizden ayrı oturacağım yani. Kabul etti. Ben şey yazmıştım işte ***'ni yazdım onlar ***'deler, ben *** ***'dayım. Yurtta kalıyorum sonra bir süre sonra dayanamadılar, şey yaptılar. Ben bir yıl kadar yurtta kaldım. Çok kısa bir dönem de arkadaşlarımla evde kaldım. Sonra onlar dayanamadılar şeye geldiler, yanıma geldiler. ***'de *** [üniversitenin yeri]'a yakın orada bir yerde ev kiraladılar. Gene ben annemlerle kalmak zorunda kaldım. Yani onlar oraya taşınınca. Sonra ben tabi bir yıl yurtta kalınca, orada böyle aileden kurtulmuşum. O böyle baskı kalkmış üstümden. Bir kendime geldim. Arkadaşlarla takılıyorum. Eve yani, yurda giriş çıkışım çok sıkıntı olmuyor, en azından 12'de 11'de falan giriyorum yani. O rahatlığa alışmışken babam çıktı geldi. Biz tekrar beraber kalmaya başlayınca babam şey muhabbeti yapmaya başladı. Dersten çıkınca eve gel. Hatta hava kararınca falan, tabi hava kararınca eve gel diyor. Şeyde kışın da daha ders bitmeden hava kararıyor yani. Şey yaptık öyle olunca da ben lisedeki *** [kendi adını söylüyor] değildim, üniversitede. Ben de şey dedim yani ben arkadaşlarımla plan yapıyorum, dışarıda bir şeyler, oturuyoruz, içiyoruz. Ben dersten çıkınca hemen eve gelemem dedim. O da inatlaştı şey dedi, bu evde benim kurallarım geçerli. Bu evde yaşayacaksan benim kurallarına uymak zorundasın dedi. Ben itiraz ettim karşı çıktım falan böyle bayağı büyük bir kavgamız oldu bizim. Sonra benim üstüme yürüdü, beni dövmeğe çalıştı. Annem araya girdi vuramadı tabi, annem araya girince durdu. Sonra ben de şey yaptım bavulumu topladım. Ondan sonra yurda yerleşmeye karar verdim tekrar. Bavulu topladım eşyaları falan hazırladım evden çıkıyorum yani gözümü kararttım [gülerek anlatıyor]. Sonra annemle kardeşim önüme geçti, gitme falan diye. Sonra herhalde babam da şey yapmış, duymuş benim şeyi. Hani haberi olmuştur mutlaka, gitmeye çalıştığımdan falan. O tarihten sonra yani o kalkıp beni dövmeğe çalıştığı tarihten sonra biraz daha geri adım atmaya başladı, babam. Ama oraya gelinceye kadar tabi bu bir seferde olmuyor. Babam erken geleceksin diyor, ben bilerek geç geliyorum. O günün akşamı kavgaya ediyoruz işte iki gün sonra gene bir şey olur. Ben gene geç geliyorum. Ya inatla geç geldim yani. **O ne zaman bana erken gel dediyse ben özellikle geç geldim. Hiç geri adım atmadım yani.** Sonra o bir yerde şey yaptı, vazgeçti. Sonra şey demeye başladı. Seninle uğraşamayacağım. Ne halin varsa gör demeye başladı. Sonra rahatladım ondan sonra. Aşama aşama rahatlama oldu. Ben en son çalışmaya başladıktan sonra gece 02'de eve gelebildiğimi hatırlıyorum yani. Sonra gece dışarıda kalabiliyordum. Şey yapıyordu zaman zaman söyleniyordu. Tabi nerede kaldın falan bilmek istiyordu, söyleniyordu, ama umursamıyordum. Bir yerden sonra söylenme de kesildi, belli süreden sonra artık hiç karışmamaya başladı falan. Öyle bir rahatlığımız oldu, şimdi umursamaz aramaz bile yani, evde misin sokakta mısın, neredesin filan ilgilenmez. Yani bir ilgisizliğe doğru gitti o. Öyle şimdi o anlamda rahatım tabii, ama zor

zamanlar geçirdim yani **babamla çok zor zamanlar geçirdim**. Yani o zor zamanlara rağmen tabii insan nasıl iyi ilişki kurabiliyor sonrasında onu da anlayabilmiş değilim ama. Ben, şu anda aramız iyi tabii ama çok yani çok yani **kilometrelerce mesafe var babamla aramda**. Yani iyi ilişkimiz olabilir ama bir sürü konu konuşabiliyoruz yani bir sürü insanın babası ile arada kuşak farkı varken özel meselelerini konuşamaz, şey yapamaz ya hani sadece, öyle bir rahatlığımız var bizim hani konuşa.. biz bir sürü şey hakkında konuşabiliyorum, anlayabiliyor sadece. Ama duygusal yakınlığım yok. Duygusal anlamda kilometrelerce mesafe var, yani aramızda. Mesela bazen öpmek ister beni, özledim der, gelir öpmek ister. Neredesin, iki aydır görmüyorum gel, bir öpeyim falan der, böyle elini omzuma falan atmak ister nefret ederim, asla yaptırmam mesela. Yani böyle öpmesinden çok irrite oluyorum mesela, beni. Çünkü küçükken öpmediği için şimdi hiç öpmesini istemiyorum. Anneme de öptürmem, babama da öptürmem. Hatta bu, ailede şu olmuştur ki ben normalde temastan hoşlanan bir tipimdir yani. Aramızda mesela espri konusu olur. Ben olay çıkarırım yani gelip böyle öptükleri zaman falan tepki veriyorum. Kardeşim de şey diyor, mesela şey ile konuştuğu annemle konuştuğu zaman bir şey istiyor musun diye soruyor annem, o da *****[adını söylüyor]'yı git öp, diyor [gülüyor]**. Beni gıcık etmek için. Öyle ailemle, oldukça şeyim var, duygusal mesafem çok fazla. Sorsan onlar bilmez tabii bunu ben kendi kendime yaşıyorum yani. Devam edeyim mi? Nereden devam edeyim? [gülüyor]. **Lisede daha şeydim babamın kurallarına uyuyordum, itaat ediyordum, babama. E üniversitede başka bir hayatımın olduğunu gördüm. Yalnız yaşamaya alıştım, biraz daha özgürlüğün ne demek olduğunu fark ettim. Birinin baskısı altında olmadan yaşamamın ne demek olduğunu fark ettim. O baskıdan kurtuldum en güzeli oydu**. Yani tarifi zor bir şey gerçekten. O baskıdan kurtulup yurtda kaldığım dönemde çok fazla kadın arkadaşım vardı. Yani benden benim yaşadığım baskı çok şeydi, yani normal düzeydeydi. Aslında onların yaşadıklarına göre. Mesela Çorum'dan falan gelen şeyim vardı, bir arkadaşım vardı. Onlar çok ciddi baskılara maruz kalmışlar anlatıyorlardı. Ev içinde falan, yani böyle eve gelen bir erkek olduğu zaman yan odaya çekilme gibi şeylerden falan bahsediyorlardı yani. Öyle olunca tabii onlar çok böyle bambaşka bir dünyaya geldiler. Onlar da böyle şey oldu, o böyle o özgürlüğü idare edememek, tolere edememe hali oldu. Böyle çok fazla dışarıda takılmalar dağıtmalar falan oluyordu. Ben de ben hiç öyle bir şey olmadı. Ben hep daha dengeli gittim. Yani hiç öyle bir şey yaşamadım. Böyle dağılmadım yani hiçbir zaman daha tutarlıydım yani. Fark oydu aslında yani şeyin, lise ile üniversitenin farkı oydu. Şey diyordum ben bir daha eski hayatıma dönmem diyordum yani orada. Hatta bazen şey hissettiğimi tabii bu kendi kendime şeylerimdi yani birileriyle konuştuğum şeyler değil de kendi kendime şey diyordum, ölürüm gene de eski ***** [kendi adını söylüyor]** olmam diyordum yani. Babamla özellikle o benim için bir şeydi yani, soğuk savaştı babamla bayağı savaşıyordum ben, çünkü bazı şeyleri bilinçli yapıyordum. Ve her seferinde ben inat ettikçe tepkisi biraz daha sertleşiyordu. Zaten en son üstüme yürüdü. Son şeyi oydu, son noktası oydu. Ben de şey diyordum ölürüm gene de vazgeçmem ya ölebilirim ama boyun eğmeyeceğim diyordum yani, babam çok inatçıdır. Ben, bende de vardır. O şey vazgeçemeyeceğim şeyler için bir sürü şey göze alabilirim. O yüzden de o benim verdiğim çok ciddi savaşımlardan biriydi yani. Sonra da kazandım ama o zaferi de hissettim kazandığımı da hissettim. **Sonrasında da sanıyorum herhalde çok istediğim şeylerle ilgili hep aynı şeyi yaptım. Kolay kolay vazgeçmedim. Yani öyle bir direngenlik gelişti bende**. Öyle yani farklı oldu ama şimdi tekrar nereden devam edeceğimi [görüştüme] kestiremiyorum [gülüyor].

[Bölüm ve mesleğe karar verme sorusu üzerine] Nasıl karar verdim aslında aklımda şey vardı o zamanlar, öğretmenlik çok istiyordum, matematik öğretmeni olmak istiyordum matematiği çok seviyordum. Çok da keyif alıyordum, şey üniversite sınavına girdim. O zamanlar artık idrar yolu enfeksiyonu mu başka bir şey mi bilmiyorum sık idrara çıkıyorum. Sınava da aslında girmeden önce lavaboya gitmeme rağmen son 40 dakika çişim geldi benim. Sanıyorum son zamanda da lavaboya gitme şeyi var yani geçmiş zaman olduğu için net hatırlamıyorum. Lavaboya da gidemiyordum bu arada da yasak salondan çıkmam yani. Fakat çok sıkıştım yani o patolojik bir şeydi çok sıkıştırıyordu. Sıkıştırdığı için salonda da duramıyorum. Lavaboya gidemiyordum. Yasak, çıkmam yasak salondan. Şey yaptım son 40 dakika falan bıraktım soru çözemedim yani öyle olunca puanım epey düşük gelmişti, öğretmenliğe yetmedi, aslında hemşirelik aklımda hiç yoktu fakat puanım oraya yetiyordu bir de nereye yetiyordu? Veterinerlik miydi? Bir de veterinerliğe yetiyordu, sanırım. Şey yaptım ben ilk tercihlere, hemşirelik yazdım. Zaten ilk tercihim geldi. *** ilk tercihimdi, orası geldi. Sonra da aslında çok yapmak istiyor muyum seviyor muyum falan hani bizim dönemimizde çok onu soramıyordum. Biz de şeydi yani tercih ederken sanıyorum şu anda da büyük oranda ona göre tercih yapılıyor. Belki bize göre biraz daha hani aileler yönlendiriyor olabilir. Yani hani çocukların yeteneklerine göre falan yönlendiriliyorsa bizim bizim zamanımızda biraz daha şeydi. Hani mezun olunca iş bulabilir misin? Kolay iş bulabilir misin? İşsiz mi kalırsın? Yani aslında tek değerlendirme kriteri hemen hemen oydu. Sağlık alanında da çok işsizlik yoktu o dönemlerde, hiç yoktu hatta. O yüzden de şey yaptım, ben, tercih ettim yani hiç düşünmedim, istiyor muyum istemiyor muyum? Sadece puanım... Nereye gidiyorsun, açıkta kalmayayım. O kaygıyla şey yapmıştım, tercih etmiştim. Sonra oldu, başladım. Başlarken çok zorlandım yani okulu bitirinceye kadar çok zorlandım. Şeyden zorlanmamak ama konulardan vesairelerden değil de, hocalarla ilgili çok zorlandım daha çok. Şeydi yani çok böyle o, her okulda var mıdır bilmiyorum ki vardır, her okulda. Çok fazla şey yapıyorlardı yani... Nasıl diyeyim? Birey olarak tanımlamıyor seni, yani ona şeymişin gibi yani onun çalış... şeyymişsin gibi, nasıl tarifleyeyim onu? Yani seni birey olarak kabul etmiyor. Söyleyebileceği her şeyi söylüyor, kişiliğine hakaret etme şeyi buluyor kendinde. Öyle şeyler beni çok etkiledi yani o böyle... Bilmiyorum belki de o onun... Birebir kendim yaşadım mı diye düşünüyorum. Birebir kendim çok yaşamadım ama öyle bir ortam vardı, şeyde üniversitede ve şeydi hani, ben yaşamasam bile etrafımdaki arkadaşların çok maruz kaldıkları olmuştu ve o tarz şeyler daha çok beni okulda yıpratmış yani öğrencilik yıllarımda. Şey anlamında çok zorlanmadım, alan olarak hani dersler vesaire onlar çok zorlamadı beni. 2006'da mezun oldum. 2006'dan beri sadece 1 yıl hatta 8 ay kadar ara verdim. O da kardeşim yanına gittim Avrupa'ya. Gittim, onun dışında sürekli çalıştım, yani hemşire olarak. Genelde severek yaptım. Hani bizim şeyde mesleğimizde genelde şeydir yani. Şey çok nasıl anlatayım sana? Aslında netleşmiş bir iş tanımı var, ama şey yok o yasal sorumluluklar, yasal güvence çok fazla yok. O yüzden de böyle ortada kalmış bir şeyimiz var, bizim, halimiz var yani. Neye kadar yasal sorumluluğumuz var, nereye kadar var, nereye kadar yapmak zorundayız, nereden sonrasına yapmama hakkımız var. Böyle belirlenmiş bir şey olmadığı için de şeyiz biz. Çoğu zaman ilişkilerle falan kurmaya çalışıyoruz onu. O da biraz şey yapıyor, stres kaynağına dönüşüyor. Yani net bir tavrın olmuyor. Biraz da şey de var, çok ciddi zaten bu sağlık alanının genel anlamda sorunu, angarya çalışma, angarya iş vesaire şeylerden dolayı hani genelde çok şeyler üzerinden gidecek olursam, hemşire arkadaşlar üzerinden gidecek olursam, yani bugün bir araştırma yapılsa sanıyorum Türkiye'de çalışan yabancı ülkeleri bilmiyorum ama Türkiye'de çalışan hemşire, hemşire grubunun yüzde doksanı falan sevmeyerek yapıyorum der. Bizim alanın en büyük sorunu odur.

Sevmeyerek yapıyorum der, ama ben mesela hiçbir zaman şey yapmadım, sevmeyerek yapmadığım bir zamanım olmadı benim hiç. Hep severek yaptım çünkü şeyi hissettim yani, sana ihtiyacı olan birileri var, karşında sağlık sorunu yaşayan, ona yardım ediyorsun. Aynı zamanda para da kazanıyorsun ama ona da yardım ediyorsun. Zor durumda iyi davranman ona iyi gelecek. Onun bir sorusuna cevap vermek, ona iyi gelecek ve bu mantıkta düşündüğün için şey yapmadım, hiçbir zaman. Hani böyle sevmediğim bir günüm bile olmadı. Ama çalıştığım şey grubu, arkadaş grubu bu anlamda çok sıkıntılı olduğu için zaman zaman onlarla çalışmaktan dolayı sıkıldığım zamanlar olmuştur, belki. Şöyle, yani yaptığı işi çok fazla değersizleştirme hali var. Yaptığın işi değersizleştiriyorsun sürekli. Şöyle sorun yaşıyorum böyle sorun yaşıyorum, hay bu işi seçtiğim bu mesleği seçtiğim güne lanet olsun bilmem ne gibi cümleler. Yani yani yaptığı işe sahip çıkmama hali aslında biraz da. Çünkü şeyden başka, sen kendine önce saygı duymaktan vazgeçiyorsun. Sonra bir başkasının sana saygı duymasını bekliyorsun. Oysa ilk sen vazgeçmişsin zaten. Buradan belki şey yapıyor olabilirim, yani zorlanmışımdır ama ona da herhalde alıştım. Mesela biz kaç kişi çalışıyoruz ,15 kişi falan çalışıyoruz. İki kişi erkek geri kalanın tamamı kadın. Şimdi karşımda da şey oluyor, genelde mesela tamam kadın hastalar da oluyor, erkek hasta ve hasta. **Yani hem erkek hem hasta.** Ağrısı var, sıkıntısı var, bunalmış. Haftalardır aylardır hastanede yatmaktan, bir şey söylüyor mesela. O anda sen onu yapamayacak oluyorsun ya da hastanın durumunu bilmediğin için yapamıyorsun, ya ağrı kesici istiyor, bir şey istiyorsa, yemek yemek istiyor ama sen bilmiyorsun, yemek yiyebilir mi yiyemez mi. Yiyemezsin şu an yemek yemeniz uygun değil diyorsun mesela. Ya da sorayım öyle yiyin vesaire bir şey diyorsun. O, o cevaptan hoşlanmıyor mesela, sert tepki verebiliyor, kaba cevap verebiliyor. Akabinde mesela şey yapıyorsun, baş edemiyorsun hastayla. Desteğe ihtiyacın oluyor. Şeyi arıyorsun işte çalıştığın hekim arkadaşı arıyorsun, o geliyor. O gelince hani tepki vermiyor ama mesela o aynı tepkiyi... Çünkü biz çok şey olduğumuz haşır neşir olduğumuz için sürekli beraber olduğumuz için primer ilgilendiğiniz için sana onu yapma cesareti şey yapıyor, kendinde buluyor. Bir de mesela bizim arkadaşlarımızın yaptığı çok şey var, yani ben mesela daha çok hatayı onda buluyorum. Şey yapıyor. Çok mesela haftanın 3 günü aynı hastayı görüyorsun. Geliyor 4 saat berabersin yani, aynı salonda mesafe kuramıyor mesela. Haftanın üç günü geldiği için, mesela bir bakıyorsun özelini anlatmış. O özelini anlatıyor, bu özelini anlatmış. O mesafeyi baştan kaldırıncaya, bu sefer istediği bir şeyi yapmadığın zaman, kendi çocuğuna ya da eşine verdiği tepkiyi vermeye başlıyor sana. O da olumsuz dönüyor. Bu sefer işte maruz kalan kişi de onu mesleğe yoruyor yani. Sanıyor ki hani hemşire olduğu için bu şey, hakarete uğradı gibi düşünüyor. **Aslında başka şeylerden, birazcık kadın olarak var olmanın verdiği bir şey de bana göre. Çünkü erkek hekim geldiği zaman daha farklı davranıyor ama kadın hekim geldiği zaman da ona da daha farklı davranıyor mesela. Kadın hekim geldiğinde çok çok ciddiye almıyor mesela. Erkek hekim geldiğinde daha biraz daha usturuplu davranıyor çünkü erkek. Biraz öyle yani çok sözel şiddete uğruyoruz mesela özellikle erkek hastalardan. Ama çoğu zaman fark etmiyoruz bile onun sözel şiddet olduğunu. Sözel şiddete uğradığını fark etmiyorsun bile, ama uğruyorsun.** Çoğu zaman anlaşılmıyor zaten onu, ben fark ediyorum mesela onun bir sözel şiddet olduğunu. Bu benim yorumum aslında o sözel şiddet. Yani o yanında çalıştığın çalışma arkadaşı onu tanımlamıyor zaten. Hasta saygısızlık etti diyor geçiyor yani. Bunun gibi şeyler. Yani meslek hayatımda ilgili aklımda kalan şeyler genelde hep şey. Böyle duygusal bağ kurup da kaybettiğimiz hastalar sanıyorum. Ben yıllardır *** biriminde çalışıyorum Çok genç yaş grubuna da *** yaptığımız zamanlar oldu. Yıllarca haftanın 3 günü 4 saat görüşüyorsun hastayla. Haliyle bir aşinalık oluyor.

Paylaşım oluyor. Sonra bir bakıyorsun mesela 3. gün gelmiyor. Öldüğünü öğreniyorsun. Yani tabi önemli... Bir keresinde ben şeye döndüm, etkilendiğim olaylara döndüm şu anda. Bir keresinde, kaç yaşındaydı böyle kaçtı ya? Böyle 10 küsur yaşında bir çocuk bebekliğinden beri *** girmişti. Annesi ilgileniyordu. Çok da böyle sosyal bir çocuktuktu. Konuşuyorduk sohbet ediyorduk falan. Bizle bir bağımız vardı yani. Sonra bir gün ***de kalbi durdu. Annesi hıçkırma hıçkırma dışarı çıktı. Ben mesela o zaman çok üzülümüştüm. Yani salonun dışına çıkmıştım. Dayanamamıştım. Onu kaybetmiştik mesela o hastayı. Onu hatırlıyorum.

[Çalışmaya başladığında ilk günler sorulunca] ilk günler, biraz daha böyle işi öğrenmeye çalıştığını, işe çok hakim olmadığım zamanlar aslında ilk yıllar. Fakat şey oluyor. Birazcık. Teknik konularda gelişen bile. Nasıl bir karaktere sahip olduğun, nasıl bir dünya görüşüne sahip olduğun aslında yaptığın işi etkiliyor. Çok mekanik bir şey oluyor çünkü. Yani mekanik bir şey yani hastayı 3 kere, hep işte hasta geliyor hastayı alıyorsun *** bağılıyorsun. Sıfır hata, çıkarıyorsun sıfır hata. Gönderiyorsun yani sorunsuz sağlık hizmetini alıyor ve gidiyor. Ama diğer türlü tabi. Onu anlamaya çalışan bir yerden baktığında daha farklı olabiliyor. Sağlık alanında çok şey bir şey değildir aslında bu. Yani empati yapma. Çok zor bir şeydir yani, her zaman da aslında yapmamak gerekir. Onu yapmaya başladığın da biraz daha farklı yaklaşıyorsun tabi. Yani ben olsaydım, nasıl olsun isterdim. Ne isterdim? Neye ihtiyacım olurdu? Beni ne rahatlatırdı? Bazen çok ağrısı olan bir hasta, çok ağrısı olduğu için azarlandığı biliyorum mesela. Çünkü çok ağrısı var ve şey yapıyor inliyor mesela, ama ya ciddi inliyor ya kötü inliyor, yüksek sesle inliyor filan. Sürekli kronik olarak da o sese maruz kalmak da insanda strese dönüşüyor. Azarlandığını biliyorum. Bazen görüyorsun **tanık oluyorsun**. O yüzden de yaklaşımın birazcık şey oluyor. Yaklaşımın farklı olabiliyor. Biraz işte o karakteristik özelliğinin verdiği şeye göre farklı olabilir. Çünkü çoğu zaman şeyde kalıyor yani öğrendiğin teorik bilgiler teoride kalıyor. Onu meslek hayatında pratikte çok uygulayamıyorum. Tam göbeğinde olduğun zaman. O yüzden de... Mesela şu an aklıma... Aklımdaki şeyi örneklendirmek istiyorum da... Mesela diyelim ki, hasta rapor çıkaramamış ya da işte bir ilaç tedavisi alması lazım. İlaç alması lazım. Sigortası onu karşılamamış, ilaca ulaşamamış. Mesela biri şey diyerken yapacağım bir şey yok. Ben bu konuda bir şey yapamam deyip uzaklaşmak varken, yani o sorunu hastanın sorunuymuş gibi görüyor. Kendisinin de yapacak hiçbir şey olmadığını düşünüyor ya uzaklaşıyor oradan. Ama bir başkası da şey diye yaklaşabilir, biliyor, ona yani o hastanın tedaviye ulaşmak onun hakkı. Ama hasta o tedaviye ulaşamamış mağdur olmuş hasta için ne yapabilirim? Deyip ekstra çaba sarf etmek yani elinde varsa mesela ilaç vermek hani karşılıksız. Ya da alternatif ne olabilir gibi düşünmek. Ya da sormak var mı bu ilaç sizde diye başka bir birime. Yani bunlar tabi o hastanın eğer haksızlığa uğradığını hakkı olan şeye ulaşamadığını düşünüyorsan yapacağın şeyler oluyor genelde. Diğer türlü yani hasta ulaşamamış. Benim de yapacağım bir şey yok. Yani yapamam deyip çekiliyorsun yani. Yani onu nasıl gördüğünle alakalı biraz da. Haksızlığa uğradığını düşünüyorsan o haksızlığa gidermek için şey yapıyorsun, ekstra çaba sarf ediyorsun yani. Ama bazen de, onun haksız yani bazı arkadaşların onun haksızlığa uğramadığını düşünüyorsun. Onun olması gereken şey olduğunu düşünüyor. Yani sigorta karşılamıyorsa öyledir, doğru olan odur yani. Sigorta karşılamıyordur, o da o ilacı alamayacaktır O da kabul kabulleniyor baştan o meseleyi. Yani nasıl tarifleyeyim onu? Olması gereken şey olursa, onu değiştirmek için bir şey yapmıyor yani. Orada bırakıyor yani. Öyle olması gerekiyor öyle olmuş diye düşünüyor. Biraz tabi ilerledikçe biraz da şey ben birazcık aileden kaynaklı biraz hani, **farklı bir**

kültürden geldiğim için aslında bizim yani ailemin ya da işte, olduğum işte doğduğum toplumun şey kaygısı vardı, çok fazla böyle işte, siyasi olaylara karışıp cezaevinde yatan çok fazla örnek olduğu için çevrede, yıllarca cezaevinde yatan ailelerde haliyle şey kaygısı vardı. Bizim çocuklarımızın da başına gelir mi? Öyle olduğu için işte kendilerince buraya daha hızlı adapte olalım diye, batıya, konuştuğun dili öğretmeme gibi. Ya da işte olabildiğince, Dersim'in tarihini bilirler, ama anlatmazlar. Ben çok sonradan mesela, böyle bihaber büyüdüm. Mesela Alevi olduğumu bile çok geç fark ettim yani onları falan çok anlatmadılar. O yüzden de böyle birazcık. Üniversiteye kadar, böyle hayatının akışında kendiliğinden üniversiteye kadar gelmişim gibi hissediyorum. Yani öyle çok farkında değildim etrafın çevrenin. Sonra işte arkadaş ortamı üniversite ortamı falan orayla ile beraber biraz daha şekil almaya başladı. O şekil almaya başlayınca belki bilmiyorum yani sadece bu biraz daha dünyada olup bitenleri takip etmeye başlamakla olan bir şey mi yoksa yaşla olan bir şey mi oldu? Tam kestiremiyorum şu anda ama. Hayatı sorgulamaya başlıyorsun. Yani kendi varlığını sorgulamaya başlıyorsun. Onları sorgulamaya başlayınca da bazı şeyler şekillenmeye başlıyor sende. Ne gibi yani etrafında olup biten her şey yani. Etrafındaki insanların yaşadığı acılar... Haksızlıklar... Ötekileşme... Uğradığın baskı... Bunları kavramaya başlıyorsun. Neden olduğunu kavramaya başlıyorsun. Niye böyle olduğunu kavramaya başlıyorsun. Mesela şey geliyor. Hasta bir kadın *** hastası yanında eşi var. Kadın hasta, bir bakıyorsun yanındaki adam sürekli ona yüksek sesli bir şeyler anlatıyor. Aslında orada bayağı onun şeyini hissediyorsun, kadına psikolojik baskı uyguluyor bir şeyden dolayı, kadının mesela canı acıyor, canım acıyacak diyor, korkusunu paylaşıyor. **Bir bakıyorsun azarlıyor kocası: sen de dayanıksızsın, yok bilmem şöylesin yok bilmem böylesin, zaten hep böylesin. Yani başkası belki onu şey diye görüyor: kocası, kocası ile arasındaki ilişki gibi görüyor, ama sen orada kadının orada bir şiddete maruz kaldığını fark ediyorsun ve şey yapıyorsun müdahale etmek istiyorsun. Aile içi mesele gibi görmüyorum ben mesela.** Hani öyle yorumlamıyorum, uzaklaştırıyorum yakınını, salondan uzaklaştırıyorum falan. Sonra konuşmaya çalışıyorum tabi, hastayla. Kavrama derken ondan bahsediyorum yani bir başkası belki onu şey gibi görüyor, kocası ile ilişkisi kötü diyecek belki bir başkası. İşte kocası ilişkisi kötü, ya da kocası kötü, kötü davranıyor da diyebilirler, ama normalleştiriyorlar genelde insanlar bu tarz şeyleri. Sen başka bir yerden bakıyorsun bakmaya başlıyorsun ama. Biraz da işte, bu içinde aslında yaşadığın olayları, günlük yaşadığın meseleleri kavrama şeklin değişiyor. Bakış açın değişiyor. Belki neden kaynaklandığını kaynaklandığına daha fazla kafa yormaya çalışıyorsun ya da başlıyorsun. Öyle olunca da olayları da daha farklı yorumluyorsun. Bu da her şeye yansıyor aslında. Yaptığın her işe yansıyor. Biraz şeyden kastım oydu oldu aslında. Karakter, karakterine de yansır aslında. Yansır mı? Bilmiyorum yansır mı gibi geldi, ama üstüne çok kafa yormamışım yani. İşte yani ilk zamanlar biraz daha böyle benim için teknik bir mesele iken, hani böyle hakim olmaya çalıştığım bir şeyken. Yıllar içinde geliştikçe biraz daha hakim oldukça. İlerledikçe, biraz daha bir şey oluyor... Aslında teknik anlamda çok fazla bir ilerleme olmuyor da, yani bendeki şeyi biraz o oldu. Bendeki değişim çok hızlı oldu belki de. Yani önceki bakış açınla, sonra, yani önceki dediğim üniversiteden önceki üniversiteden sonraki arasında çok fazla çok farklı olduğu için belki de bu kadar ciddi değişim yaşamışım gibi hissediyor olabilirim. İlk zamanlar biraz daha şey yapıyorsun tabi böyle o hiyerarşinin içinde biraz kayboluyorsun. O böyle hiyerarşik konumunu çok benimsiyorsun. Onun dışına taşmamaya çalışıyorsun falan belli sınırları çizmeye çalışıyorsun. Ama yaş ilerledikçe, sadece yaşla da kesinlikle alakası yok. Biraz ben gene şeye bağlayacağım. **Dünyaya bakışın**

farklılaştıkça, o hiyerarşinin aslında olmaması gerektiğine ikna alıyorsun ve aslında çok o hiyerarşiye saygı duymuyorsun. Saygı duymadığın için de sınırlarını aşıyorsun. Yani aslında senin sınırların olmadığına karar veriyorsun. Onun sana dayatılan sınırlar olduğunu karar veriyorsun. O yüzden de şey üzerinden gidiyorsun, yani olması gereken, yani kendine bir şey belirliyorsun, ideal belirliyorsun. Olması gereken üstünden hareket ediyorsun. O yüzden de benim mesela yaşadığım öyle çok mesela hiyerarşiye ilişkin hastanede neredeyse yok. Yok yani ekstra şey var mesela hani hastanede bizim şeylerin çok hiyerarşik baskısını hissederiz. Biz genelde klinikte hocaların. O da şöyle olur: Ben bizim tanıma çok şey olmam. Nasıl diyeyim sana? Öyle hiyerarşik bir baskı olduğunu ve beni, yalnız kaldığım ettiğimde yani çevremde hiç destekçim yoksa, şey yapıyorum, uzaklaşıyorum. Yani o ortamda kalmıyorum. Ya da işte şey oluyor, kutlamalar vesaireler oluyor. Genel anlamda son 4 yıldır 5 yıldır falan hiç katılmıyorum kliniğin toplantılarına, kutlamalarına, vesairelerine hiçbirine katılmıyorum. Daha biraz daha böyle izole etmiş durumdayım kendimi. Çok baş edemediğimi düşündüğüm yerlerde çekiliyorum, ama onun dışında da bir hiyerarşi tanımıyorum. Yani böyle mesafeli bir ilişkim var. Onunla da ilgili. Sanıyorum şey yaptığım için herhalde şeyin de etkisi var, sendikanın. Sendikada da çalışıyorum yani, çalış yani eleştirilir tabi yani bence çok da çalışıyor sayılmayız ama genele göre yani en azından var olduğumuzu hissediyoruz hastanede, hissettiriyoruz ya da. Belki onun verdiği bir şey yani kimse de şey yapmıyor, öyle çok bulaşmıyor. Yani öyle diyeyim. Onun dışında şeflerle hiyerarşi yok, yok diyebilirim yani benim hissettiğim yok. Hani pratiğime de çok yansımıyor. Çok rahat konuşuyorum bir sorun olduğu zaman gidiyorum, kendimi ifade ediyorum öyle o hiyerarşiyi çok tanımıyorum yani. Şeylerle çatışıyoruz tabii öyle olunca hekim arkadaşlarla ciddi çatışmalarımız oluyor. Yani benim özellikle çok oluyor. En çok da şey üzerine oluyor. Ben mesela salonda hastayı bekliyorum. O benim sonuçta şeyim, sorumluluğum ve görevim. Onu aradığımızda ulaşamıyoruz. O kendine böyle bir esneklik belirlemiş kendi kafasınca. Kliniği terk edebiliyor. Aradığımızda ulaşamıyoruz vs. öyle sorunlar yaşıyoruz. Öyle de olunca şey yapıyoruz yani, tepki veriyoruz hani birkaç kere şeyimiz oldu, çatışmalarımız. Birkaç kere hatta benim şey. Hastaya bir şey olursa sorumluluk almayız. Ve bununla da ilgili tutanak tutacağımı belirttiğim olmuştur. Bizde genelde böyle iş resmiyete dönüştüğünde falan bir korkudur. Ondan sonra çok olmadı ama olan arkadaşlarla da genelde çatışıyoruz. Yani hani çatışmadan kaçınmıyorum. O yüzden de çok sorun yaşamıyorum. Yani bu anlamda sorun yaşadığın zaman açık açık söylüyorum. Yani şey yapmıyorum bunu, nasıl diyeyim geçiştirmiyorum, ya da idare etmiyorum. Öyle de olunca şey olmuyor. O anlamda o hani hiyerarşi anlamında sorun yaşamıyorum hastanede. Biraz daha şey çalışabiliyorum nasıl diyeyim sana, özerk, çalışabiliyorum. Bir de *** [çalıştığı birim] olduğu için *** [çalıştığı birim]de şey hani diğer alanlara göre diye ***[çalıştığı birim] biraz daha özellikli bir birim. Hastayı sen takip ettiğin için bütün hakimiyet sende oluyor. Çoğu zaman yönlendiriyorsun zaten. Hani hekim mesela onu çok fazla takip etmediği için, birebir başında olmadığı için o geldiğinde hastayı bilmiyor. Oysa sen onu sürekli alıyorsun. Tansiyon kaç, ne kadar mesela tedavi uygulayabilirsin? Kaçınıcı saatte tansiyonu düşer? Ne yaparsa tansiyonu düşer? Mesela bazen yemek yiyor tansiyonu düşüyor. Mesela onları falan biliyor oluyorsun yönlendiriyorsun çoğu zaman da. O yüzden de o hiyerarşi sen biraz daha hakim olduğun için çok anlamlı olmuyor bir yerde. O yüzden de bu anlamda çok sorun yaşamıyorum. Ben genelde hastanede şeyle ilgili sorun yaşıyorum. Düzensizlikle ilgili sorun yaşıyorum. Hasta takibi ile ilgili sorun yaşıyorum. Şimdi bizde performans sistemi diye bir şey var. Baktığı hasta kadar işlem yaptığı- yaptığı işlem sayısı kadar döner sermayeye ekleniyor. Onlar kodlanıyor. Bir kodlama sistemi var. Yaptığı işlemi kodluyorsun. O da döner

sermayeye puan olarak yansıyor ve ne kadar çok işlem yaparsan, ne kadar çok hasta bakarsan, o kadar çok döner sermaye alıyorsun. Bu da haliyle bizi olumsuz etkiliyor. Özel hasta bakma meselesi var. Özel muayenehane muayene etme işte hasta geliyor ona, özel bir prim ödüyor hocaya ya da uzman uzman değil hocaya ödüyor ve şey yapıyor hasta bakılıyor yani. Şimdi böyle olunca şeyler hocalar falan genelde şeye çekiliyor hani özel hasta bakmaya biraz daha efor sarf ediyorlar. Özel hasta özel yani hoca hastası olmayan hastalara da asistanlar bakıyor, böyle olunca. Asistanların da belli bir tecrübesi var. Belli bir yere kadar yani onların da teorileri, bilgileri, pratikleri. Bu sefer aksaklıklar olmaya başlıyor. Malpraktis dediğimiz hatalar hatalı işlemler. **Çok fazla tanık oluyorsun böyle şeylere.** O da üzüyor, çok üzüyor yani. Öyle olunca tabi yani çevrenden biraz ayrık bir yere düşüyorsun. Sürekli böyle her şeye laf eden her şeye söylenen her şeye itiraz eden. Hatta ekip arkadaşların tarafından huzursuzluk çıkaran sürekli huzursuzluk yaratan insan oluyorsun. Onlar da böyle işte huzur içinde çalışmasını sağlayan insanlar oluyor. Çünkü hiçbir şeye şey yapmadıkları için, ses yükseltmedikleri için ya da itiraz etmedikleri için, o günün senin tartışmasız geçer, geçiyordur mesela. Çünkü razı olmuştur. Almışsındır çıkarmışsındır. Kimse kimseyle tartışmamıştır. Kimse kimseye kötü söz söylememiştir. O gün kavga etmeden kimseyle, bitirmişsindir. O da huzur içinde çalışmana bir şey olmuştur. Ama diğer taraftan söylenen biriyle çalıştığın zaman ortamda bir tartışma olursa ya da işte birileri isyan ediyorsa o bir huzursuzluk kaynağı olabilir, senin için. O yüzden de aynı şey diyebilirsin mesela yani bunu mesela bir arkadaşımın söylemişliği var. İşte ben genelde kavgasız çalışıyorum, tartışmasız çalışıyorum. Nedense yapıyorum. Benimle olduğunuz gün tartışma olmaz. Huzur içinde çalışırsınız demişliği vardır yani bana karşı yani laf sokmak için. Yani öyle kavrayan insanlar da oluyor tabi meseleleri. Onlara da alışıyorsun, onlarla da çalışmayı öğreniyorsun. Öyle, genelde. Bu tarz yani ekip arkadaşlarıyla genelde bu anlamda biraz daha teslimiyetçi her şeyi kabul eden bakış açıları olduğunda zorlanıyorsun ya da genelde, söylesem ne olur söylemesen ne olur hiçbir şey değişmiyor oluyor. Yani bu bakış açısıyla zorlanıyorsun genelde yani o teslimiyetçi bakış açısı yoruyor. Bu genelde bütün meslek gruplarında var zaten. Onun dışında belki hani şimdi değil de eskiden şeyde zorlanırım ben. **Hani İzmir'de yaşamının verdiği şey vardı. Milliyetçilik vardır. İzmir'de çok baskın.** İlk zamanlar zorlanıyordum, ilk hastanede, 2012 yılında başladım buraya. O zamanlar çok zorlanmıştım, mesela. Konuşurken ne olmuştu o zamanlar bir işte bu Hendek hikayesi falan olmuştu. O zamanlar böyle atıp tutmalar Kürtler hakkında. Olumsuz konuşmalar, ağır ithamlar hakaretler... Onların onlar senin yanında konuşuyor. İşin kötü tarafı senin Kürt olduğun biliniyor yani. E haliyle şimdi senin olduğun ortamda, senin duyacağın şekilde konuşuluyorsa sana da haliyle cevap hakkı düşüyor. Cevap vermemek demek çünkü hakaret etmeye devam et demek olacağı için cevap veriyorsun. Böyle bir çatışma ortamı oluşuyor ama iş ortamında da hiç hoş olmuyor yani böyle çatışmalar yaşamak, ilişkileri çok olumsuz etkiliyor. Bir ara şey demişler benimle ilgili PKK'lı olduğumu söylemişler işyerinde. Evet benim yüzüme söyleme cesareti hiçbiri gösteremedi. Hiçbiri o kadar cesur davranamadı yani. Arkamdan söylemişler sadece. Bunu da ben bir hastadan duydum ne yazık ki. Hasta da ikna olmuş benim PKK'lı olduğuma. Mahvetçem onu ne demek PKK'lı falan filan diye atmış tutmuş. Hasta böyle benimle ilgili çok tehlikeli cümleler kullanınca, onu bilmem ne yaptırırım falan gibi cümleler kullanınca bunlar korkmuş [gülüyor]. Hastayı ikna etmeye çalışmışlar PKK'lı olmadığımı. Sonra da işte ben çok sonra öğreniyorum olayları. Başkalarından duyuyorum yani. Bunları konuşan insanlar da aslında bir taraftan şey eee böyle espri yapan beni görünce, böyle sataşan hani o günlük ilişkilerimizin de iyi olduğu insanlar aslında bir taraftan. Şey olarak atıyorum biriyle ile tartıştıysam bir mesele yüzünden onu genelde şey

yapmıyorum, nasıl diyeyim, bir ilişkimi kesmiyorum yani onun sadece bir olumsuz yönü olduğunu kabul edip diğer olumlu yönleri ile devam ediyorum yani ilişkiye. Böyle bir denge kurduk. Şimdi çok sorun olmuyor artık yani öyle şeyler çok yaşamıyorum artık. Sanıyorum bana alıştılar. Yani klinikte bir Kürt arkadaşları olduğunu kabul ettiler. Sanıyorum tek Kürt de benim klinikte. Ben tabi, benim, hemşirelerden benim sadece. Onun dışında yok ama alıştılar bana, artık öyle şeyler duymuyorum. Hatta seviyor bile olabilirler beni.

İlk işe başladığımda şey yaptım, ben bir özel hastanede başlamıştım. Sendikaya gidip üye olmak istediğini söyledim. O zaman da dediler ki biz kamu personeli üye yapabiliyoruz sadece. Özel sektörde çalıştığım için seni yapamıyoruz dediler. Sonra ben üzuldüm bayağı bilmiyordum [gülüyor]. Sonra işte yıllar sonra o sendikaya üye olmaya çalıştıktan sanıyorum herhalde 6-7 yıl sonra. Şeye atandım *** atandım, ilk iş gittim, üye oldum. Oradakiler de *** abla var, bizim bir tane sendikadan çok tatlıdır. Normalde biz geliriz, örgütleriz, ama sen kendiliğinden geldin demişti. Öyle başladı sendika üyeliği. Ben gittim üye oldum, kimse örgütlemeydi. Sonra ben devam ettim işte, şu ana kadar devam ediyor. Öyle, yani...

Çevrem çok geniş değil aslında. İşte işten 2-3 tane arkadaşım var. Dışarıda görüştüğüm, işyerinden. Onun dışında sendikadan var bir arkadaşım, dışarıda görüştüğüm. Onun dışında da çok rutin görüştüğüm sanıyorum, kimse yok yani aslında. Yani işte bir yerlere gidip oturma, olursa belli aralıklarla olur. Onun dışında da böyle rutin olarak görüştüğüm kimse yok sanıyorum. O yüzden son zamanlarda böyle [duraksıyor] şey hissediyorum böyle hani görüştüğüm insan sayısı da azaldıkça öyle kendimi çok yalnızlaşmış izole olmuş hissediyorum. Bir taraftan aslında iyi bir şey, bir taraftan da o yalnızlık zor geliyor. İnsanın ailesini de bağları şey olmayınca kuvvetli olmayınca, böyle şey hissettim bir dönem bayağı baskı yaptı yani. Üstümde basıncını hissettim. **Kimsesiz hissettim kendimi bir dönem çok.** Kimsesiz miyim ben ya, dedim [gülümseyerek söylüyor]. Sonra geçti o bir dönemde, geçti. Şimdi öyle hissetmiyorum ama genel anlamda şey insanlarda şeye çok katlanamıyorum ve o kadar çok maruz kalıyorum ki böyle o bireysel çıkar ilişkisini ön plana koyup ilişki kurma hali. Yapmacık davranma hali yalan söyleme, çok rahat yalan söyleme... Bireysel çıkardan kastım bir şekilde kendince o insanla kurduğu ilişkiden bir çıkar sağlıyor. Ya teorik anlamda daha iyidir karşısındaki, teorik bir paylaşımı vardır. Çıkarı odur. Ya çok gezmeyi tozmayı seven biridir takılıyordur ya maddi durumu iyidir, onunla takılıyor. Ya böyle bir gündelik bir şekilde bir çıkarı olduğu için onunla beraber olma hali ve onu hissediyorsun zaten. Bir de şey bir de çok maruz kalıyorum, sanıyorum o yüzden özellikle hani vurguluyorum. Kaba insanlardan bir de. Dürüst olmayan ilişkilerden şey yapmaya çalışıyorum uzak durmaya çalışıyorum. Biraz böyle bilmiyorum yani etrafta da çok fazla o kadar çok var ki yani böyle bu tarz ilişkiler yakalayamıyorum. Yani böyle gerçek bir ilişki samimi... yani şey arıyorum birazcık. Belki ekstrem bir şey arıyor olabilirim ama. Böyle karşımdaki ile konuştuğumda sohbet ettiğimde gözüne baktığımda, onunla ilgili bir kaygı yaşamak istemiyorum. Karşımdaki insanla o güven bağı kurabileyim. bir şey söylediğimde acaba öyle mi acaba böyle falan diye kurmayayım. Gönül rahatlığı ile konuşabileyim. Kendimi anlatabilirim, o anlatsın. Böyle arada o böyle yabancı duygular olmasın. Doğal olabileceğin dostluklar arkadaşlıklar arıyorsun. Biraz da tabii şeyde değil. Sadece seninle kurduğu ilişki değil yani o karşıdaki insan kendi çevresiyle de kurduğu ilişki de önemli. Yani seninle belki hani yakın bir ilişki kurmuştur ama çevresindeki

olaylara karşı duyarsız, tepkisiz. O da etkiliyor seni haliyle seni, ister istemez. Böyle arkadaşlıklar da kuramıyorum ya. Yok yani yok çok az. O da tabi şey yapıyor yalnızlaştırıyor, bir yerden sonra. Yalnızlaşıyorsun. Yani mesela iş yerinde çok yakın olduğum arkadaşım bile bir bakıyorum bir cümle kuruyor bir şey istiyor ya da benden. Mesela benim ne yaşadığımı, ne istediğimi hiç dert etmemiş yani. Sadece orada onun bir işi var ya da onun bir derdi var. Tamamen önceliği o. Senin, benim ne yaşadığımı hiç şey yapmamış dert etmediğini hissettiğimde mesela uzaklaşıyorum, hemen. Ya da benim çok hassas olduğum bir şey. Bununla ilgili çok travmatik bir şey yaşadım ben, hastanede. Hastanede benim bir erkek arkadaşım oldu. Erkek arkadaşım... [kısa bir süre sessizlik] Arkadaşım... Benim kürtaj yaptığım ile ilgili bir dedikodu yayılmış. Erkek arkadaşımdan hamile kaldığım ve kürtaj olduğumla ilgili bir dedikodu yayılmış. O da şeyden çıkıyor, muhtemelen. Ben kadın doğuma gidiyorum. [Kedisi geldi ve yanına oturdu, gülerек onunla ilgili konuşuyor] Sırf ona yaklaşıcağım diye girmediği şey kalmadı... Şeye kadın doğuma gidiyorum. Erkek arkadaşım da benimle beraber geliyor. Orada da bir personel bizi görüyor. Muhtemelen oradan kendi kendinden uydurduğu bir şey o diye düşünüyorum ben. Ondan sonra şey böyle bir dedikodu yayılıyor. Daha doğrusu personel arkadaş yayıyor bu dedikoduyu. Sonra bu dedikodu, bizim hastalardan birine geliyor, bu dedikodu. Hastalar kendi aralarında konuşurken başka bir hastam, bunu duyan, bu muhabbeti duyan bir hastam, benim mesai arkadaşım geliyor söylüyor. Böyle böyle bir şey duydum diye mesai arkadaşım da bunu gelip bana söylemiyor. Sonra ben bunu aylar sonra, bir başka arkadaşımdan, sadece iş arkadaşı olduğum bir arkadaşım geliyor bana söylüyor. Sonra ben böyle bir şey olmuş ya. Aa... yani duydu... biliyor musunuz, duydunuz mu falan böyle bir şey söylenmiş diye söylediğimde, evet ben biliyordum, diye itiraf ediyor. Fakat emin olamadığım için gelip sana söylemedim diyor. Yani hastadan duydum. Sonuçta kendim duymadım. O yüzden de gelip sana söylemedim diye bir savunma yapıyor, bana. Sonra tabi ben bayağı şey yapıyorum, o dönem, bunu duduğumda, çok ciddi öfkelenim. Yani hem kişisel haklarına tecavüz edilmiş hem cinsel yaşantısına müdahale edilmiş hissettim öyle diyor zaten duyan, ilk duyan arkadaşım inanılmaz tepki verdim. Sonra bunu konuşan hastayı bizim başhemşirenin odasına çekip başhemşirenin yanında, onunla çok sert bir konuşma yaptım. Özel hayatla ilgili konuşmaktan dava açacağım sana falan dedim, ona. Bir avukatla da görüştüm hakikaten, neler yapabilirim diye. O da yol gösterdi. Hastaya bunun üzerinden konuştum, fakat hasta şey yaptı inkar etti. Öyle bir şey söylemedim dedi. Ben onu söylediğini ikna oldum ama söylemiş yani ikna edemedi beni. Sonra da bunun hiç muhabbeti olmadı ama yankısı devam etti, ben de. Hani mesai arkadaşım, kadın arkadaşım böyle ciddi bir şey duymuş ve gelip bana söylememiş olmasını hazmedemedim. Ve onunla ki çok sevdiğim bir arkadaşım, o benim. Hiçbir şey söylememiş sessiz kalmış. Yani bu kadar tepkisiz... bu kadar... Benimle yakın olması gerekmiyor, gelip söylemesi için. Yani benim birine gidip bu konu ile ilgili onu uyarmam için yakın olmam gerekmiyor. Sadece hakkında bu kadar ciddi bir söylemin olduğunu duymam yeterli yani onunla konuşmam için. Fakat arkadaşlığımızı bile umursamamış, gelip bana söylemedi. Tek derdi de emin olmadığı için... Yani tek derdi ne biliyor musun aslında, başı belaya girmesin, kendi duymamış ya. Kendi duymamış. Hasta inkar edecek. Kötü olan o olacak, düşünebiliyor musun yani kaygısını? Hasta inkar eder, ona söyleyen hasta da inkar eder. İftira atıyormuş gibi görünür diye sadece bu kaygı yüzünden gelip bana söylememiş ve ben bunu bir başkasından öğrendim ve ben bir başkasından öğreninceye kadar her yerde konuşmuş, bu hasta. Orada burada konuşmuş. Ben öğreninceye kadar bir sürü insan öğrenmiş. Ben hiç [bu konuyu] konuşmamam gereken bir arkadaşımdan öğrendim yani bunu. Böyle olunca da çok üzüldüm. Sonra o arkadaşım benimle birkaç kere konuşmak

istedi. Çok geldi özür diledi birkaç kere de böyle dışarıda konuşmak istedi, görüşmek istemedim çünkü. Kuracağı hiçbir cümle bunu telafi etmeyecekti bu yaptığı şeyi. Benle konuşup rahatlayacaktı. Çünkü bu onda bir yük oluşturdu. Rahatlayacaktı, rahatlamasını istemedim. Hayatının sonuna kadar bunu taşıyın istedim. O yüzden de konuşmadım. Ve hala konuşamadı benle. Bir mesafem var. Küs değilim, şey değilim ama eskisi kadar samimi değilim. Yani ona karşı kırgınlığım var hani yüzüne karşı söylemedim ama fırsatım olursa söylerim ama arkadaşların içinde de söyledim. Yani ömrümün sonuna kadar affetmeyeceğim bir insan. Affedilecek bir şey değil yani bence bu. O yüzden böyle şeyler yaşadıkça da sanıyorum şey yapıyorsun. Yani uzaklaşıyorsun insanlardan. Yani bu da mesela uzaklaşmamı sağlayan sebeplerden biridir. Yani çok böyle yakın hissettiğim, kendime yakın hissettiğim insanlardan sürekli böyle, yara alma hali sanıyorum bu. Yani böyle sürekli hayal kırıklığı sürekli hüsrana sürekli böyle bir... O kadar şey bir şey ki yani o kadar. Basit bir bencillik hali ki... O yüzden de böyle birazcık izoleyim yani, insanlarla. Yalnızlığım birazcık ondan kaynaklı... Yani bununla ilgili çok fazla vardır geçmişte yaşadığım şey, böyle yakın arkadaşlarımla ilgili yaşadığım çok fazla vardır. Dedim sonra ben mi fazla detaycıyım ya da farklı anlamlar mı yüklüyorum? Yani herkesin yüklediği anlamdan farklı anlamlar mı yüklüyorum, kurduğum ilişkilere, dedim. Bir dönem de bunu düşündüm. Sonra da dedim ki yani bunu niye sorguluyorsun ki yani. Sen böyle bir insansın. Yapacak bir şey yok. Bunu nasıl değiştirebilirsin dedim. Sonra barıştım kendimle ama hala yalnızım [gülüyor] o değişmedi. Yani çevremde üçü beşi geçmez herhalde böyle samimi olduğum böyle gerçekten, kendimi anlatırken böyle hadi şunu da anlatmayayım, hadi şunu da saklayım bunu da yanlış mı anlar böyle demeden kaygısızca kendimi paylaştığım çok az insan var, etrafımda. Birkaç tane... Belki üç belki iki... Öyle yani.

Hiç aşık oldum mu diye düşünüyorum. Böyle ilk görüşte aşk hiç olmadı ben de. Ama sonra tanıdıkça, sevdikçe böyle onun dünyasını sevdikçe, aşık olduğumu hissettiğim oldu. İlk erkek arkadaşım, 15 yıl sürdü. Lise 2'ye gidiyordum. Sonra uzun yıllarca sürdü o. Önceleri şeydi böyle, çok benim dengim değilmiş gibi hissediyordum. Aynı şeyleri yapmaktan hoşlanmıyorduk. Ben biraz daha böyle değişime açık, bilmediğim şeyleri merak eden biri iken. O biraz daha böyle kapalı, eeee, öyle o alışık olduğu yaşam rutininden çok çıkmayı sevmeyen. Büyük şehirlerden hoşlanmayan biri idi. Ben o yüzden hani böyle çok beraber olabileceğimizi düşünmemiştim, onunla. Fakat şey oldu böyle çok hani, gençliğin verdiği bir şeyle herhalde çok ısrarcı davrandı. Hatta 2 yıl süren bir ısrar oldu yani. Bir yerden sonra yoruldum ben ısrardan. Şey yaptım. E tabi şey olarak da yani tarz olarak da çok şey biri değilimdir, yani nasıl diyeyim ben sana istemediğim bir şey olduğu zaman böyle çok sert yapamıyorum. Yani genelde nazik davranıyorum kibar davranıyorum. Hani böyle kırmayayım aman incinmesin, aman böyle olmasın gibi davrandığında da karşı taraf bunu başka türlü anlıyor. Hani gönlü var ya da naz yapıyor falan gibi algılanabiliyor. Biraz da onun katkısı oldu sanıyorum, böyle 2 yıl hani böyle bir ısrarın olması. Sonra yoruldum ben, belli bir yerden sonra dedim ki ya 2 yıl yani niye bu kadar zorluyorum ben bunu? Bir deneyelim yani olmazsa ayrılırız zaten. Hem de ikna olmuş oluruz, diye düşünüyorum düşündüm yani. Tamamen Bu mantıkta başlayan bir şey 15 yıl sürdü. Çünkü sonra ben bayağı insanlara kolay alışan bir tip olduğumu fark ettim. Yakın ilişki kurduğum insanlara çok hızlı alışıyorum. Hemen alışveriş yapıyorum çok hazırım yani. Alıştım sonra ben. Hiç aşk olmadı aramızda ama alıştım. Böyle geleneksel biriydi, Ama çok şeydi... Nasıl diyeyim ben sana? Böyle severken çok fazla şefkat veren biriydi. Hani öyle insanlar vardır ya böyle hatta biraz daha yaşı geçmişlere şey derler, babacan falan derler. Şefkatliydi çok yoğun yani

hatta. Sonra ben oraya bir düşmüşüm 15 yıl, oradan vazgeçemedim. Çünkü öyle şefkat de çok benim hayatımda olmayan bir şeydi yani, çocukluğumda çok olmayan bir şeydi. Gençliğimde olmayan bir şeydi. Şefkat aslında ben de çok eksik kalmış. Neredeyse hiç yaşamamışım. ***da yaşayınca kopamadım, uzaklaşamadım. Yani o kadar barizdi ki bizim beraber olamadığımız, yapamadığımız çok barizdi. Ama sırf o alışkanlık ve o şefkatten vazgeçememe hali yüzünden şeydim. Uzun yıllar ayrılamadım. Böyle o ilişkiyi sürüncemede kavgayla tartışmayla, yıprata yıprata devam etti, gitti Sonra şeye geldi mesele... Babamla çatıştığım yere geldi. Önceleri hiç olmayan... Sonra artık son yıllarda şey olmaya başladı. Gece geç saatte sokakta olmam tartışma sebebi olmaya başladı. Çünkü ben eskiden gece çok çıkmazdım belki de, daha sık çıkmaya başladığım için oldu belki de. Ben değiştiğim için karşı taraf farklı tavır almaya başladı. Arkadaş ortamım genişledi. Kadın-erkek karışık bir sürü arkadaşım vardı. O erkek arkadaşlarım belki onun gözüne çarptı, gözüne battı ya da. O tartışmalar başladı, sonra beni sınırlamaya başlayınca, ben orada kopmam daha kolay oldu. Sınırlamaya başlayınca, çünkü o sınırlama hali, katlanamayacağım bir şeydi yani çünkü babamdan gelen bir şeydi... Onu asla göze alamazdım bir daha. Ne olursa olsun, onu yaşayacağımı hissettiğimde vazgeçtim. Böylece çok zor oldu, yani ayrılırken şey yaptık, sarılarak ayrıldık. Ağlaşarak ayrıldık. Ayrıldığımda hala onu çok sevdiğimi hissediyordum. Sorsan belki hala çok seviyorumdur. O sevgi, o sevgi o duygusu hiç eksilmedi hiç bitmedi yani. Ama teknik olarak beraber olmamız zordu yani. O yüzden ayrıldım iyi ki olmamış diyorum şimdi. Çok mutsuz bir insan olurmuşum. **Yani o kadar babamla mücadele ettikten sonra kendimi tekrar aynı yere hapsedermişim gibi..** O yüzden olmadı ayrıldık zor oldu tabii. Sonra ben tabii şey istedim hep, hiç hani o organik bağım kopsun istemedim. Zaten ben ayrılamam insanlardan öyle kolay kolay. Ayrılmam zor olur yani. ***dan da ayrılışımın mimarı sadece ben değilim, ben sadece direndim, ben direnince, o da ayrılıkta bulduk çareyi. Ve şey oldu hani direkt benim onu terk etmem gibi değil de, birazcık karşılıklı geliştirdi yani. Yani biz son kertede beraber olamayacağımıza kanaat getirmiştik. Benim vazgeçmemem onun da vazgeçmemesi uzaklaştırdı yani. Öyle olunca da ayrıldık.

Bayağı geceler kadar sürecek. Ne kadar uzatıyorum değil mi meseleyi? Uzun uzun... [gülüyor]. Sonra işte... Sonra sonra ne oldu? Dur düşüneyim sonra şey oldu. Böyle kısa kısa dönemler oldu, böyle birilerinden hoşlanma hali. Yakın hissetme hali dönem dönem oldu. Ama genelde şey oluyor. Yani böyle karşımdaki ile böyle konuşmaya başlıyorum ve konuşmasını kurduğu cümleleri falan beğeniyorsam, böyle bir ilgilenme hali başlıyor. Sonra tanıdıkça tanıdıkça artıyor ben de... Yani ilkin düşük bir seviyede oluyor. Sonra böyle tanıdıkça yükselen bir şey oluyor. Genelde öyle seyretti... Sonraki ilişkilerim çok aslında şey değil. ***a kadar bayağı sıkıntılı. Hatta kurduğum ilişkilerde şey hissettim, karşımdaki insanın bana sadece kadın kimliğine sahip olduğum için yaklaştığını hissettim, kadın olduğum için, yaklaştığını hissettim. Aslında öyle yaklaşmışlar ama ben onu başta algılayamamışım yani, en başta. Çünkü yöntem olarak onu gizlemeyi çok iyi becermişler o yüzden hissetmemişim. Bir de şey oluyor yani mesela. Karşımdaki insanla önce bir arkadaşlık sonra bir dostluk geliştiriyorum aslında. Aynı zamanda hani böyle o duygusal anlamda yakınlaşma olurken, aynı zamanda onun onunla bir dostluk da geliştiriyorum yani. Erkek olarak elbette ki yaklaşıyorum yani farklı yaklaşıyorsun, o hormonların verdiği şeyle daha farklı yaklaşıyor olabilirsin... Ama hani kurduğum dostluk da benim için oldukça geniş bir alan kaplıyor. Yani önem derecesine göre düşünürsek. Ne bileyim konuşurken mesela çocukluğunu dinlemeyi seviyorum. Mesela bir sürü o işte erkek arkadaşlarımın, çocukluk travmalarını falan bilirim. Unutmam mesela kalır

aklımda. Aileleri, aileleri ile yaşadıkları sorunlar vesaire... Onları falan dinliyorum, soruyorum, merak ediyorum. Birazcık belki şey kaygısı da taşıyor olabilirim yani, yaşadıkları travmaları bilmek için belki de soruyorum, bilemiyorum. Sonra ama ilişki ilerledikçe farklı beklentiler geliyor. Ben mesela genelde şey oluyor, hani tanımadığım bilmediğim dünyasını bilmediğim bir erkekle çok cinsel anlamda yakınlaşma belli bir dereceye kadar oluyor. Hani çok ilerleyemiyorum. İlerlemek istemiyorum aslında, biraz böyle tanıdikça duygularım arttıkça... Yani önce ruh dünyasını tanıyıp, yani onu dünyasını tanıyıp sonra, fiziksel anlamda tanımayı belki de tercih ediyorum çünkü yani. Sevişmek benim için aynı zamanda karşımdaki insanla insanın insanla fiziksel olarak yakınlaşmak fiziksel olarak onu daha fazla tanımak tanıma hali. Bir de senin için mahrem olan bir şeyini paylaşma da olabilir yani. Ya da senin için özel olan sana özel olan bir şeyini paylaşma hali, bir şeyini demiyeyim bir şeyi paylaşma hali diyeyim. O yüzden de o arkadaşlık seviyesini, dostluk sevi.. dostluğunun belli bir seviyeye gelmesi gerekiyor bence yani. Ben en azından öyle yaşıyorum. Ama işte o kurduğum arkadaşlıklarda böyle olmadı. Genelde hani böyle karga tulumba ya da işte kaba saba yaklaşımlar oldu. Sonra bir tanesi hatta cinsel anlamda bir şey yaşayamıyoruz diye beni terk etti [gülüyor] Çok sonraları ben düşündüğümde, yani ilişki şöyle o duygusal şeyin içinden çıkıp sonra ilişkiye dışarıdan baktığımda yaşadığım şeyleri düşündüğümde.... Bayağı yöntem denemiş, onu fark ediyorsun. İçindeyken çok fark etmiyorsun ama dışına çıktığında fark ediyorsun. Yani seninle sevişmek için bir sürü yöntem denediğini fark ediyorsun. Mesela beni terk etti dediğim çocuk, bana evlenme teklif etti. Evet evlenme teklif etti. Hani bir beklenti üzerine olduğuna kanaat getirdim sonra. Sonra ben ona şey dedim, oha bir dur. Yani biz daha kaç aydır görüşürüz iki aydır görüşüyoruz, 2 ayda bir insan evlenir mi? Sen beni ne kadar tanıyorsun da evlenmek istiyorsun falan deyip durdurmuştum yani onu. Oysa sonra baktım ki asıl derdi evlenmek falan değil kendi dünyasınca şey var ya karşısındaki kadına seninle ciddi düşünüyorum mesajı verdiğinde, kadın daha kendine yakın hissedecek daha güvende hissedecek. Tamam bu adam benimle ciddi düşünüyor. O zaman sevişebilirim şeyine gitçek diye denemiş, taktikmiş yani. Çok sonra öğreniyorum bunu. Ona da ona da şeyden kanaat getiriyorum. Sonra duyduğum şeylerden, yani etrafımdaki insanlarla yaşadığı şeyleri duyuyorum sonra, çok sonra duyuyorum yani. Diğer kadınlarla yaşadığı şeyleri duyuyorum. Sonradan anlıyorum tabi onu. Böyle bir şey. İşte en son üç tane olumsuz şeyden sonra yani üçü de aynı şekilde dedim ya yaklaştı diye. Sonrasında işte ***'la biz, tanıştık. İşyerinde çalışma arkadaşımı zaten. Sonra tabii ***'ın herkesten etrafındaki ortalama insan tipinden daha farklı biri olduğunu fark ediyorsun zaten. Ama görebiliyorsan fark ediyorsun zaten. Fark ettim ben ***'ı. Sonra fark etmeye başlayınca bizim aramızda şey oldu bir yakınlaşma oldu. Sonra dertleşmeye başladık. Sonra işte bu hani dedim ya işyerinde bana PKK'lı dediler falan filan, işte o dönemler. Sonra ben bir süre bir dönem ilk zamanlar yani iş yerinde bir yalnızlaştım. Yalnızlaşınca şimdi böyle tek kaldım yani. O dönemler ***'la çok dertleştik, biz. Konuştuk falan filan böyle arkadaş şey oldu bana destek oldu. Sonra onun üzerinden şey. Sonra biz yakınlaştık ***'la. *** ile yakınlaşmaya başladıkça her şey çok güzelleşti. Dünya güzelleşti. Her şey güzel geçti. Çünkü *** benim gözümde öyle biriydi, dokunduğu yeri güzelleştiren biriydi. O yüzden herhalde *** benim için yaşadığım en güzel ilişki diyebilirim yani. Hatta zaman zaman şey bile oluyor. Ailemin önünde olduğunu hissediyorum mesela. Yani biz onunla böyle tam ben ***'a bir dönem aşık olduğumu düşünüyordum. İşte ilişki ilerledikten sonra. Koşa koşa gittiğimi hatırlıyorum böyle. İşten çıkıyordum. Bayağı bildiğin koşar adım. Hiçbir acelem yok ama koşar adımlarla gidiyordum yani. Bir an önce gideyim diye heyecanlanıyordum. Sonra işte o dönem şey hissettim, baktım. Yani ailemden öne geçmiş ***. Sonra şey demeye başladım. Benim ailem ***miş

dedim. Sonra aile sözcüğünü de çok sevmedim, şey dedim. Evimmiş dedim, ***. Yuvammış dedim. Hani yuva anlamı... yuva da şey hani böyle geleneksel anlamda bir yuva değil yani şey hani. Kendini güvende hissettiğin yer anlamında. Yuva deyince aklıma hep şey gelir, çünkü benim: Öyle bazı kadınlar şey bir yuvam olsun, bir evim olsun falan derler ya. O anlamda değil. Yuva deyince aklıma şey gelir böyle, kırılmaçların balkonlara yaptıkları yuvalar var ya öyle yuvalar geliyor benim aklıma [gülüyor]. Yağmurdan korunmak için yavrularını koyuyorlar falan yani hani daha güvende oluyorlar ya oraya girdikleri zaman. Sonra ***'la çok güzel bir şeyim oldu, beraberliğim oldu. Çok şey öğretmiştir bana. Evrimi onunla merak ettim, öncesinde hiç evrim okumuşluğum yoktu, benim, merakım da yoktu. Evrim ***'la öğrendim. Her şeyi evrimle açıklar çünkü. Oradan bakar yani. Bir sürü şeyi ya o kadar çok şey öğrendim ki ***'dan, bir sürü şeyi... Çok şey katmıştır bana yani. Sonra çok duygusal bir adamdır ***. Böyle çok derinlerde yaşar yani. Birini sevdiğinde sanki bütün benliğini teslim ediyormuş gibi hissedersin. Güzel sever çok. Gerçektir bir de. Gerçek olduğuna emin olursun. Yani ne söylüyorsa odur mesela. ***'la onun kaygısını yaşamadım. Ne söylüyorsa, ne söylüyorsa gerçekte yaşadığı şeyin de o olduğuna hep emin oldum, mesela. ***'la beraberken. Yalan söylediğini hiç bilmem. Yalan söyledi mi diye sorsan mesela bana. Hayır, derim. Söylemediği şeyler olmuştur sadece [gülüyor]. O da genelde şey oluyor işte, başkaları... Ben sormuş oluyorum, o da başkasının ona söylediği ve kimseye söyleme dediği şeyler oluyor. Onları söylememiştir mesela. Onları tutmak da iyidir. Özel bir insandır yani çok. Sonra şey oldu tabi. Biz böyle bayağı evlenmeyi düşünmek dedin ya mesela *** ile evlenmeyi düşündüm. Hatta şey çok istedim. ***'dan bir çocuğum olmalı benim, dedim. Hatta bir kızım olmalı dedim. ***'ın bir kız olsun ya, dedim. Hani benim de olsun onun da olsun. ***'ın devamı olsun, istedim. Bir de mesela şey baskısı hep hissettim üstümden. Yaşının benden büyük oluşu...nun baskısını hep hissettim. Şey fikri ile baş edemedim. Mesela ayrıldığımızdaki bence çok itiraf edemediğim. İçimde saklı kalan, aslında ***'nın bildiği benden önce öleceği fikri ile baş edemedim. Hep bunu düşündüm rüyalarımda gördüm. O kadar çok ***'ın mezarına gittim ki rüyalarımda. Fakat nasıl baş ederim bilemedim yani. O beni çok böyle teslim olan bir düşünce oldu, bir yerden sonra. Sonra dedim ki yani ***'dan şey kalsın, bir şey kalsın bana. Bir çocuğum olsun. Bir kızım olsun dedim hatta erkek doğurmak istemedim yani [gülüyor]. Kız doğurayım dedim. Düşündüm bir ara, çok da istedim aslında. Fakat sonra aileme falan söyledim. Annemler çok tepkisel karşılamadılar ama biz destek olmuyoruz, dediler. Hani şey muhabbeti yapmadılar bizim çocuğumuz değilsin, reddederiz seni, falan demediler. Ama babam şey, dedi, hani ben desteklemiyorum böyle bir şeyi dedi. Benim iznim yok dedi. Kısacası istiyorsan yap ama benim iznim yok, rızam yok, dedi, yani. Kardeşimle, biraz önce anlattım, bayağı ciddi tartıştık. Sonra ben o dönem, eeee kardeşimle de yaşadığım tartışmadan sonra, öyle bir stres altına girdim muhtemelen. Şey başladı bende. Öğrenciyken izlediğim bir gerilim filmi yüzünden karanlık fobisi başlamıştı, ben de bayağı tanısını aldım yani. İlaç kullandım. Tekrar karanlık fobisi nüksetti, o dönem. O da biraz fazla baskı altında olduğum için ve ekstra stres yaşadığım için oldu muhtemelen, cildimde böyle bir şeyler çıktı, böyle egzama tarzı bir şeyler çıktı. Öyle olunca tabi ***'nın haberi var, bunlardan. Öyle olunca *** da şey dedi, bana. Bugün geldi burada balkonda konuşuyoruz, hatta şu balkonda. Dedi ki sen dedi çok ciddi stres altına girdin, bütün yaşadığın bu sorunlar stres ve baskı altında olduğun için oluyor. Biz senle ayrılalım. Sen bir rahatla. Ayrılırsak rahatlayacaksın çünkü dedi, o stresin biraz azalacak dedi. Ben hiç böyle bir konuşma beklemiyordum ondan. Bir taraftan aslında ne yapacağımı bilemediğim, bir taraftan nasıl bir tepki vermeliyim kestiremedim, yani. Sonra ondan o konuşmayı yaptıktan yaklaşık 1 saat sonra falan telefon geldi. Kuzenim kaza geçirmiş. ***'de çalışıyordu,

öğretmendi. 20'li yaşlardaydı. Fethiye'de Kelebekler Vadisi'nde gezerken, tatil yaparken, o uçurumdan düşüyor, orada ölüyor zaten. Ben öldüğünü öğrendim işte, o akşam. Sonra ben sabah kalktım cenazeye gittim falan. Fethiye'den getirmeleri sürdü biraz çünkü. Sonra aramızın açılması oradan sonra başladı, ***'la, aslında. Ben de böyle şey oldu, bir kopma oldu. Bir şey koptu. Kuzenimin kuzenimden gelen haberin etkisi var mı, olmadı mı bilmiyorum, bir şeyler yaşadım, ben. Ne yaşadım bilmiyorum. Sonra *** benle o konuşmayı yaptığına pişman oldu. Sonra birkaç ay sonra dedi ki ben hata yaptım, yanlış yaptım. Biz birbirimizi çok seviyorduk, iyi de anlaşıyorduk. Böyle bir konuşmayı seninle niye yaptığımı şu an bilmiyorum. Yanlış yaptım. Yani tekrar eskisi gibi olalım, dedi. Ben olamadım mesela, eskisi gibi. Bu arada bütün özelimi döküyorum [gülüyor]. Sonra işte olmadı. Bir de belki de kaçmış olabilirim. Şeyden o sürekli... kaybetme korkusundan kaçmış olabilirim çünkü... hani biz aynı evde yaşasaydık daha çok bağlanacaktım. Daha çok sevecektim. Yani o duygu ile sanırım baş edememiş olabilirim. Belki de o yüzden kolaya kaçtım, yani. Belki de öyle bir şey yaptım, bilmiyorum olabilir, ihtimal dahilinde yani. Çünkü çok giriyordu rüyalarım. Çok görüyordum. O yüzden öyle. Mesela hayattaki en büyük korkun ne diye sorsan, çok sevdiğin birini kaybetmek derim. Yani herhalde onu kaybetmektense, ondan önce ölmek daha kolay gelir gibi hissediyorum. O yüzden de o bir kaçış olmuş olabilir yani, ***'la ilgili. Şimdi daha farklı bir ilişkimiz var. Tabii mesafe girdi aramıza. Ama hala çok yakınız, hala dertleşiyoruz. Gün içinde mutlaka konuşuyoruz. Bilmiyorum. Sonra diyorum ki niye kastırıyorsun ki? Niye tanımlamaya çalışıyorsun? Niye illa bir sınırın içine koymaya çalışıyorsun? Yani ne hissediyorsan odur. Neyse, o olduğu yerde bırak, diyorum kendi kendime. İlla yani ne hissediyorum diye çok şey yapıyorum, çünkü kendimi zorluyorum. Bir çerçevenin içine koymaya çalışıyorum. Sınırlarını belirlemeye çalışıyorum. Sonra diyorum, sınırları olmak zorunda değil, böyle hissediyorsun demek ki. Belki arasında bir şey. Belki tanımlanmamış bir şey yaşıyorsun. Erkek arkadaşla yani o baba olmanın arasında bir şey de yaşıyor olabilirsin yani, diyorum. Bilemiyorum öyle.

Sevgilisinden ne beklemeli bir kadın. Sevgilisinden bence paylaşım, yani paylaşmayı beklemeli her şeyi. Aşk [kısa bir sessizlik]. Sevgiyi... Hayatın zorluklarını... Paylaşım bence. Yani paylaşmayı beklemeli. Yani yaşamı biraz daha kolaylaştırmanın şeyi aslında yolu yöntemi yani. Ama o kadar kirli ki yani o paylaşım. Paylaşımın kastım aslında şey değil, paylaşım deyince hani şimdi şey oluyor ya evlilik oluyor, karşılıklı anlaşma. Oluyor işte. Ne biliyim, kadın çalışmıyorsa erkeğin ona bakmasını bekliyor. İhtiyaçlarını karşılmasını bekliyor. Erkek de onun işte evdeki bakımı üstlenmesi çocukları üstlenmesi. Bu da belki bir görev paylaşımı gibi bir şey oluyor ya kastettiğim aslında tam olarak öyle bir şey değil. Yani böyle tanımlanmış şeyler çerçevesinde değil de. Daha çok böyle... Karşılaştığın sıkıntıları zorlukları, hayatın yükünü paylaşmaktan bahsediyorum. Bir de şey iyi geliyor bazen insana yani yakınında seni düşünen seni dert eden birilerinin olduğunu bilmek. Hemen yanı başında olduğunu bilmek. Hastalandığında yanında olan birileri. Ne bileyim bir sorun yaşadığında. Hani bir sorun yaşadığında alo dediğinde yetişecek birileri. Beraber uyuduğun yatağı ısıtacak birileri. Yani böyle şeyler...

İzmir'de ilk aklıma gelen şey oldu daha çok ilk söylediğinde. Ayrımcılık yani herhalde bendeki en büyük etkisi odur. Ayrımcılık. Çok fazla ayrımcılığa maruz kalma. Onun da verdiği şey oluyor yani küçükken herhalde çok böyle incitilince... Mesela şimdi böyle şey oluyorum. Böyle bakıyorum saçma sapan bazen saçma sapan şeylere giriyorum. İncittim mi kırdım mı böyle bazen kendimi fazla hassas

davranırken buluyorum. O da şey oluyor. Yani karşıdaki insan o kadar hoyrat, o kadar kaba saba geliyor ki senin o böyle şeyini, nezaketini başka yerlere çekiyor. Mesela onun dezavantajını yaşıyorum. Başka yerlere çektiğini hissediyorum. Anlamadığını hissediyorum. Sen nazik davrandığın için senin yumuşak görüyor ve daha çok üstüne geliyor ya da yumuşak davrandığın için nazik davrandığın için kolay aşabilirmiş ya da kolay bastırabilirmiş gibi hissediyor. Yani kadın erkek fark etmeden söylüyorum. Seni bastırmaya çalışıyor falan. Biraz oraya bağlıyım çünkü yani annem bir şey değildir. Yani çok öyle naif biri değil. sert bir kadın annem aslında. Babam da öyle çok sert. Niye bu kadar böyle hassas, nereden geliyor, bu hassasiyet yani ailede yok mesela böyle bir hassasiyet nereden geliyor diye düşünüyorum. Oraya bağlıyorum ben. Çocukken çok fazla hırpalanmış olmanın verdiği bir şeymiş gibi yani. Mesela karşıdaki insan çok kırıldım, çok incittin beni dediği zaman. Ben mesela acayip etkileniyorum. O benim mesela şey cümleleri... Ben de çok derin anlamlar bırakan şeyler, kelimeler, anahtar kelimeler yani. Öyle İzmir'le ilgili aslında çok şeyim yok, hani iyi çağrışımlarım yok, çocukluğa özellikle gidersek baya kötü anılarım var yani.

O kadar İzmir'in her yerini dolaştım ki. Şeyde geçer muhtemelen *** yani üniversite yılları oralarda geçer. Çünkü ***'de falan çok şeyim yok. Yani böyle hani farkında değilim bir şeyler yaşıyorum ama çok kavrayamıyorum, fark etmiyorum ne yaşadığımı. Biraz daha o bilinç seviyesindeki değişiklik üniversite yıllarında olduğu için. Babasıyla baş etmeye çalışan bir kızın şeyi olurdu herhalde o dönemler. Çünkü en çok en yoğun hissettiğim şey oydu. Daha o zaman tam öyle kadın olmanın dayanılmaz hafifliğini hissetmiyordum yani o zamanlar. **Sadece şeydim babamın o yoğun baskısından kurtulmaya çalışıyordum.** Herhalde öyle bir şey olurdu muhtemelen.

[Yaşadığı mahalle ile ilgili] Şeyde ****'da ilk taşındığım evde, şeydi, *** merkezdeydi ama böyle *** merkezin bir sokağıydı. Mahallesiydi aslında sokak [bir süre düşünüyor] mahalle tabi, mahalle idi orası. Böyle hep uzun yıllardan beri orada şey yapan insanlar vardı. Kalan insanlar vardı. Mahallenin bir tane böyle gözcü teyzesi vardı. Eve kim giriyor, kim çıkıyor yakından izliyordu. Benim eve giren çıkanları da çetelesini tutuyordu. O yüzden eee bir de bunu konuşuyordu. Mesela karşı komşu karşı balkondaki teyze ile konuşuyordu. Bizim kıza da işte şu geldi bu gitti. Akşam biri geldi işte sabah biri çıktı falan gibi konuşmalar yani. O tabi ilk zamanlar falan benim bir şey yaptı huzursuz etti. **Sonra dedim ki yani mahallenin teyzesi için herhalde dedim, kendimi sınırlamayacağım.** İplemedim sonraları ama o ilk zamanlar biraz benim üstüme baskı idi o baskı oluşturmuştu. Sonra şey yapmadım çok umursamamaya başladım. Yani onunla o şekilde baş ettim. Sonra umursamayınca sonrasında şey yapmadım. Yani benim için sıkıntı olmadı. Bir ****'da mahallede o anlamda zorlanmışım. Şey bir mahalle olduğu için, dar bir mahalle olduğu için. Sonra buraya [başka bir mahalleden bahsediyor] taşındım burada... Burası daha farklı insanlar birbirlerini çok tanımıyorlar burada. Haliyle eve girip çıkanlar, çok şey olmuyor. **Yalnız bekar bir kadınsan etrafındaki insanların gözü oluyor, seni takip etmeyi seviyorlar.** Takip ediyorlar seni yani, özellikle erkek arkadaşları, eve giren çıkan erkekleri insanlar merak ediyorlar. Nitekim burada da takip etmişler, ben onu çok sonra fark ettim. Şurada bir çiçekçi var mesela. *** bu alt katı tutmayı tutmak istedi bir ara. Orada kaldı, bu apartmanın alt katında. Ev sahibi de çiçekçi. Şey demiş, sen zaten buralara aşinasın, demiş mesela. Hemen bilmiş ****'ın buraya gelip gittiğini. Hatta benim sevgilim olduğunu falan... düşünmüş yani. Sonra onu fark ettim, takip ediyorlar yani insanlar diye düşündüm. Hani

rahat yer dediğin yerde bile bakıyorsun şey oluyor, **bekar olunca kadın olunca o mahalle baskısı hissediyorsun** yani. Ama umursamamayı öğreniyorsun, takmamayı öğreniyorsun. O insanların öyle bir şey yapmaya hakları olmadığını düşündüğün için de, şey vermiyorsun taviz vermiyorsun yani. Sen kendi hayatını yaşamaya devam ediyorsun. Umursamadan ne düşündüklerini düşünmeden yaşamaya devam ediyorsun, onu öğreniyorsun. Benim de yaşadığım biraz onunla ilgili çevrede. Takmadan devam etmeyi öğrenmek. Annemlerin yaşadığı yerler çok sakin yerler. Oralar biraz sıkıcı. ***e geri dönmek istemezdim. *** zaten eskiden beri hep öyle düşünüyorum. İzmir'de yaşayacaksan ***da yaşamalıyım ben diye. Hep öyle düşünürdüm. Burası biraz daha öğrencilerin çok olduğu bir yer ya, daha rahat. Mahalle baskısının daha az olduğunu düşündüğüm bir yer. İşte öğrencilerin olmasından kaynaklı. O yüzden sanıyorum.

Bunu aslında [duraksıyor]. Ya sanıyorum dünyada yaşamak istemezdim. Yani şey gibi düşünmedim yani Dünya üzerinde nerede yaşamak isterdim gibi çok düşünmedim ama tabi. Şimdi sen sorunca şöyle bir düşündüğüm de sanıyorum herhalde Şeyde yaşamak isterdim. Komünist bir ülkede yaşamak isterdim. Yani şu anda da aklıma gelen Küba var. Küba'da yaşamak isterdim mesela. Ya da böyle... Refah seviyesi daha yüksek olan İskandinav ülkelerinde de yaşayabilirim sanıyorum. Oralarda yaşamak isterdim.

Son 20 yıl. Son 20 yıl demeyeyim aslında da son son 10 yıl diyeyim. Son 10 yılda biraz daha şey gelişmeye başladı bende. Biraz ...[düşünüyor] Taşındığın cinsel kimlikle yaşamamanın ne demek olduğunu algılamaya başladığım zamanlar aslında. Son 10 yıl, diğer yıllara göre. Biraz daha bu anlamda agresifleştiğim zamanlar aslında. Mesela yolda yürürken bile eskiden böyle şeylere çok takılmazken şimdi yolda yürürken bile şey yapıyorum. Mesela altı üstü şöyle bir şey giymişim. Yani şöyle abartmayayım ya şöyle bir eteğim var, mesela şöyle bir eteğim var [etek boyunu gösteriyor]. Onunla bile yürürken şey karşıdan bakıyorum bayağı tacize uğruyorum. Göz tacizine. Bakıyor. Yani beni fark ettiği andan itibaren yanından geçerken ve muhtemelen gittiğimde de arkamdan bakıyor, onu hissediyorum. Daha doğrusu fark ediyorum. Sonra öfkeleniyorum. Tabi ona maruz kaldığım için öfkeleniyorum. Biraz da herhalde insanlar çok şey alışıktır değil ya böyle uzun boylu kadınlara. Yani biraz da benim standartların üstünde olduğu için boyum, fazla ilgi çekiyor diye düşünüyorum. Ona sinirleniyorum, öfkeleniyorum. Hatta birkaç kere böyle, onu hissettiğimde falan böyle el kol hareketi yapmışlığım var. Kimse aynı şekilde cevap veriyor. Kimse kafasını çeviriyor falan. Hani ona maruz kalıp genelde sessiz kalmıyorum ama. Bunun da bir gün başıma dert olacağını düşünüyorum. Çünkü yakın zamanda yaşadım öyle bir şey. Yanımda iki erkek arkadaş yanında bir de kadın arkadaş şeyde yürürken, yolda yürürken, arkadan bir grup erkek geliyor yanımdaki kadın arkadaşın poposuna baktığını fark ettim. Yani böyle bayağı süzdüğünü fark ettim duramadım. Ne bakıyorsun dedim. Önüne bak dedim. Ben öyle deyince, alkollüydü onlar, sonra bir anda böyle bir ortam gerildi. Bizim yanımızdaki erkekler falan böyle ön tarafa çıkmaya başladı. Baktım dayak yiyecekler, arkadakiler şey, hemen yatıştırdım yani ortalığı. Sonra toparlandık biz geldik uzatmadım mevzuyu. Ama kavga çıkacaktı. Sonra tabii o günden sonra biraz daha temkinli yaklaşmam lazım. Biraz daha kontrollü olmam lazım diye kendi kendime söylüyorum ama onu çok başaramıyorum. Tepki veriyorum yani. Biraz o herhalde yani ne kadar zor bir şey olduğunu aslında. Yani eskiden ritüelimde olan bir şey, aslında onu sadece kadın olduğum için yaşadığımı fark etmediğim bir sürü şeyi, normalleştirdiğim bir sürü şeyi, aslında sadece kadın olduğum için yaşadığımı fark ettim. Yani erkeklerin buna maruz

kalmadıklarını sadece kadınların maruz kaldığını hissediyorum yani son 10 yıldır. O da daha da zorlaşıyor tabii işleri. Neydi? Bununla ilgili güzel bir söz vardı. Unuttum, söyleyeceğim şeyi unuttum.

Gençliğimde geleneksel toplumlarda yaşayan her genç kızın kurduğu gibi evlenip çocuk sahibi olma gibi hayallerim vardı. Yani. Kariyerle ilgili hayal kurduğumu hatırlamıyorum mesela. Genelde hayallerim hep şey üzerineydi. İşte birine aşık olayım. Sonra çocuk doğurayım, evleneyim falan. Gelinlik giyme hayalim vardı. Tabii gelinlik giyeyim... Şeydeyken üniversitedeyken, şeyde Kemeraltı'nda böyle gelinliklerin satıldığı bir şey var, sokaklar var. **Oralardan hep geçerdim, geçerken hep vitrindeki gelinliklere bakardım. Sonra ama değişti tabii ki onların hepsi yani farklılaştı.** Yani bilinçaltında mutlaka vardır da. Kalanlar vardır yani bilinçaltında ama onunla ilgili bir hayalim yok mesela şu anda. Öyle gelinlik falan giymekte ilgili bir hayalim yok. Hatta giymek istemem yani düşünmem gelinlik giymek. Bayağı değişti ya.

Şu anda ne hayalin var diye soracak mısın kendime ben sorayım mı? [gülüyor] Flüt çalıyordum, ben bir aralar bıraktım ara verdim. Flütü geliştirmek istiyorum, işte öyle bir hayalim var. Sonra ikinci üniversite okuma hayalim var. Hukuk istiyorum yapabilirsem, geçebilirsem. O birazcık şeyden kaynaklı. Hani birazcık şey gibi düşünüyorsun. İkinci üniversite olunca biraz da böyle okumaktan keyif alacaksın. Hani aynı zamanda bir şeyler olsun gibi düşünüyorum. Hani o benim bir yönümü geliştiren bir şey olur. Hukuk okumak hem o anlamda hem de bir yerde tam zamanlı çalışınca ikinci üniversite zor olur. Hani hukuku o anlamda da biraz beni zorlamaz diye orayı istiyorum. Bir de spor falan başlayabilirsem iyi olur diye. Yüzmeye başlamak istiyorum. Bayağı uzun zamandır da başlayamadım. Bir de spora başlayım diye yüzmeye başlayayım düşünüyorum aslında. Yani galiba başka hayalim olmayabilir ya. Çok mu kötü durumdayım? [gülüyor] Her şey ilgili hayal kurmuyorum. Tabii olsa ne güzel olur böyle aşık olsam falan. Birileri olsa öyle şey istiyorum ama. Böyle benimle aynı travmaları olan. Öyle yani dertleşebileceğim, konuşabileceğim, böyle birileri olsa fena olmaz tabii ama yani hayalini kurduğum bir şey değil ama bu. Öyle şey gibi bir şey değil bu. Nasıl diyeyim? Planlanacak bir şey değil ya bu zaten. Yani bu böyle olursa olur tesadüfen. Şans meselesi olduğu için birazcık çok önceden planlanamayacak bir şey olduğu için çok hayalini kurduğum bir şey değil. Sadece olsa iyi olacak bir şey yani. Şimdi benim prim günümün dolmasına 7 yıl var. 7 yıl sonra hastaneden istifa etmeyi düşünüyorum. Onunla da ilgili ikinci üniversiteyi okumayı becerebilirim ya oraya yönelirim. Ya da *** diye bir arkadaşım var, o işte veterinerlik okuyacak. Onunla bir büro falan açacağız diye konuştuk. Öyle planlarımız var. Ben de onun yamağı olarak yanında böyle hayvanlarla falan ilgileneceğim işte ve öyle planlarım var. Öyle planlar kuruyorum yani. O veterinerliği kazandığı gün, sanıyorum ben de açık öğretime kayıt yaptıracağım diye konuştuk. Şey teknikerlik okuyayım diye. Öyle planlar yani 7 yıldan daha uzun hastanede çalışmayı düşünmüyorum. İşle ilgili başka planım yok galiba yok sanıyorum.

[Çok teşekkür ederim vakit ayırdığın için].

Ben teşekkür ederim.